

Gerçek

Fabrikalardan haberler:

Tofaş, Oyak-Renault, Prysmian, ECA Valf, Şahterm, Presmetal fabrikalarından, Bursa, Manisa, İstanbul ve Tuzla'da çeşitli fabrikalardan ve tersanelerden haberler

sayfa 2-3

Mart 2016 / Sayı: 77

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır.

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

Suriye'de savaşa karşı sınıf savaşı

Suriye, Ortadoğu, hatta dünya savaşı tehlikesine sınıf savaşıyla cevap verelim!

Suriye'de savaş yüz binlerin canını aldı. Milyonlarca insanı da mülteci olarak yerinden yurdundan etti. Şimdi Suriye'deki savaş bitmediği gibi tüm bölgeye ve hatta dünyaya yayılma tehlikesi gösteriyor. Bu koşullar altında Devrimci İşçi Partisi bir olağanüstü kongre toplayarak yaklaşan felaketi masaya yatırdı: "Savaşa ve barbarlığa karşı dünya devrimi ve sosyalizm" diyerek işçi sınıfı

ve emekçileri savaşa karşı savaşa çağırdı.

Suriye'de ateşkes ilan edildi mi diyorsunuz? Ne ateşkes ama... NATO Avrupa Müttefik Kuvvetler Komutanı ateşkes ilan edilirken, ABD temsilciler meclisinde çıkıp NATO'nun Rusya ile savaşa hazır olduğunu duyurdu. Rusya askeri yığınağa devam ediyor. Türkiye, Cilvegözü'nden aldığı tekkirci mezhepçi militanları

Kilis'ten Azez'e sokuyor. Ateşkes bizi bağlamaz diyor. Suudi Arabistan İncirlik'e uçak gönderiyor. Askeri tatbikatlara hız veriyor. İran, Irak'taki Şii güçleri birleştirerek "Halk Seferberliği Güçleri" adı altında ordu büyüklüğünde bir askeri güç seferber ediyor.

Halep tüm güçlerin karşı karşıya geldiği bir kördüğüm noktası adeta. Bir üçüncü dünya savaşı çıkacaksa, ki artık bu olasılık dünyanın gündemine girmiştir, Halep bu savaşın Saraybosnası olmaya adaydır. Birinci Dünya Savaşı'nın çıkmasını tetikleyen Avusturya-Macaristan İmparatorluğu veliahtının Saraybosna'da

bir Sırp'ın suikastine uğramasına benzer bir provokasyonun, ne zaman gerçekleşeceğini ve barut fıçısına dönmüş Suriye'yi tüm dünyayı içine çekecek şekilde infilak ettireceğini bilemiyoruz.

Türkiye ise her an daha fazla Suriyeleşiyor. Erdoğan ve AKP iktidarı kendisini nasıl gösterirse göstereceği çürümüş bir iç ve dış politikanın zemini üzerinde giderek zayıflıyor. Ülkeyi yönetemez hale geliyor. Tam da bu yüzden ülkeyi Suriyeleştiriyor. Cerablus'a, Halep'e giremiyor; Sur'u, Cizre'yi Halep'e çeviriyor. İktidarlarını korumak için yangına körükle gitmekten çekinmiyorlar.

Evet, barış hepimizin özlemi. Ama barış istemenin yetmediğini her gün görüyor, bedelini canlarımızla, çocuklarımızın canıyla ödüyorum. Bu koşullarda tüm dünyanın emekçi halkları ile birlikte ve hepsinden önce belki de, Türkiye'nin emekçi halkı savaşa karşı savaş açmalıdır. Savaşa karşı nasıl mı savaşaacağız? Emperyalist, sömürgeci, maddi çıkar için verilen, haksız savaşları sınıf savaşına çevirerek. Ortak düşmana, emperyalizme ve sermayeye karşı birleşerek, kardeş kavgasına son vererek. Savaşın yürütücüsü AKP iktidarını yenerek. Tüm gericiğin merkezinde yer alan emperyalistleri kovarak.

DİP'in Olağanüstü Kongresi: Savaşa karşı savaş!

8-9

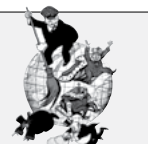
Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü!

11

AKP'yi yenmeden bu savaş bitmez!

11

Dünya kazan devrim kepçe!

12-13

Metal fabrikalarından haberler

Bursa Tofaş'tan bir işçi

Sayımızı arttırmak ve 2017'ye güçlü girmek için mücadele edeceğiz

Şubat 29'da Tofaş üçlü vardiya dönüyor. İşler yoğun olduğundan 5 dakika bile duruşa tahammülleri yok. Hep iş hep çalışma. Çalışan işçilerin ne sosyal faaliyetleri var ne de gündemde olanlardan haber-

leri. Artık biz de robotlaşıyoruz. Sanırım istedikleri de bu. O kadar bıktırıldı ki, 10-12 saate varan çalışma, pazar mesailer, bayramlarda çalışma. Dört gözle herkes üç vardiyayı bekliyor, ama nasıl olacak? Vardiya düz mü yoksa ters mi dönecek? Yani yine bol çalışma ve aralara mesai sıkıştırılacaklar. Tabii Tofaş'ta daha önce denenmiş ve fazla sürmemiş bu üçlü vardiya sonunda ne olacak? Geçen dönemlerde, üçlüden ikili vardiya dönmeye bir işçi kıyımı olmuştu ve genelde sorunlu olanlar ve askerliği yapma-

yanlar çıkartılmıştı. Çünkü iki ayrı sendikaya üye olan binlerce kişi var ve çok sayıda işçi alındı. Fabrikada Türk Metal'i isteyen bir yönetim ile Türk Metal'i istemeyen işçiler var. Ve 2017'de yetki devri olacağını düşünürsek, kimlerin çıkartılacağı belli. Yönetim en az hasar ile bu işi bitirmeye çalışacak. Şimdilik baskılar biraz duruldu neden biliniyor, ama yetki dönemi yine baskılar ve tehditler artacak ve yine olan işçiyeye olacak. Ancak biz de sayımızı arttırmak ve 2017'ye güçlü girmek için mücadele edeceğiz.

Manisa ECA Valftan bir işçi

Patron gardiyanı Türk Metal

onun nezinde tüm işçileri paylaştırmıştır. Buraya kadar her şey rutin, sıradan bir patron ve işçiler resmi gibi görünmektedir. Ama tabloda esas dikkat çekilecek nokta patron Gaye Akçen'in yanındakilerdir.

Gaye Akçen işçileri azarlarken Türk Metal Manisa Şube Başkanı Ercan Dereli ve işyeri temsilcileri, protokole, patronun yanında saf tutmaktadır. Bir nevi patronun garibi diyalogunu yapan çete temsilcileri süt dökmüş kedi gibi kayıtsız bir şekilde işçilere yapılan hakaretleri dinlemişlerdir.

Fabrikada yemeklerin güzel olmadığını hele gece vardiyanın verilen kahvaltının yıllardır işçileri doyurmadığını ECA fabrikalarında çalışan işçiler çok iyi bilirler. Fabrikada yıllardır sendika olmasına karşın durum hep böyledir. Türk Metal Sendikası işçilerin hiç bir hakkını korumadığı gibi patronların yanında işçinin ezilmesine destek olmaktadır.

Bursa Prysmian'dan bir işçi

Bir toplu iğneyi makas keser ancak 30 toplu iğneyi makas kesemez

Fabrikamızda düşük ücretli işçiler huzursuz. Yeni gelen işçilerle 10 yıllık işçiler neredeyse aynı maaşı alıyor. Türk-İş'in açıkladığı yoksulluk sınırının dahi altında çalışıyor. İşçilere istikrar sözü veren hükümetten yana oy kullandı işçiler. Ancak istikrar görmek bir yana her şeye zam geldi, asgari ücretimiz eridi. Bu da yetmezmiş gibi ülke mahser yerine döndü. Her yerde bomba patlıyor. Askerler, polisler ve siviller ölüyor. 12 yıldır bizden oy alan hükümet işçiden yana tavır sergilemiyor. 3 çocuklu, 8 yıldır

fabrikada çalışan işçi arkadaşım cebimde ekme almaya param yok dedi. Benden borç istedi. İşçiyeye ekme aldrımayan düzeniniz mi istikrar sağlıyor? Biz Birleşik Metal-İş'e üye bir fabrikayız. Ancak bizi üzen şey sendikamızın bizi kadem farkları için hareket geçirmek yerine Renault'u beklememizi söylemesi. Orada farklar alınca bize de aynı farkların verileceğini, o yüzden şimdilik bir şey yapmayalım demesi. 20 gündür işverenle bu konuda görüştüklerini söyleyip bizi oyalıyorlar. Aksine birlikte ha-

reket etmemiz lazım ki istediğimiz hakkı alabilelim. Bizler sarı sendika değil kırmızı sendika üyesiyiz. 20 yıldır buradayım. Sendikamızın mi istikrar sağlıyor? Biz Birleşik Metal-İş'e üye bir fabrikayız. Ancak bizi üzen şey sendikamızın bizi kadem farkları için hareket geçirmek yerine Renault'u beklememizi söylemesi. Orada farklar alınca bize de aynı farkların verileceğini, o yüzden şimdilik bir şey yapmayalım demesi. 20 gündür işverenle bu konuda görüştüklerini söyleyip bizi oyalıyorlar. Aksine birlikte ha-

Bursa Renault'dan bir UET sözcüsü

Renault'da temsilcilik seçimi ya yapılacak ya yapılacak!

6 Mart buluşmasının biraz geç de olsa aslında birleştirici ve etkili bir dış eylem olacağını düşünüyorum. Renault olarak şu an için resmen katılım kararı alınmadı. Ama ne değişir o güne kadar belli olmaz. Fakat bireysel katılımlar mutlaka olacaktır. Fazlasıyla hem de.

Zam eylemlerimiz fabrikada kararlılıkla devam etmektedir. UET (Birim) sözcüleri toplantılarında net kararlar alındı. Temsilcilik seçimi süreci bittikten sonra daha sert eylemler planlıyoruz. Seçim sürecinde

net tavrımız devam etmektedir. Fabrika yönetiminin seçimi yaptırmama düşüncesine rağmen pazartesi fabrika için de seçim gerek resmi gerekse de fiili şekilde mutlaka yapılacaktır. İşçiler 12/8 vardiyası paydos ettikten sonra evlere gitemeyecek, seçim yapılana ve oy kullanana dek fabrikada olacaktır. Pazartesi uzun ve zor bir gün bizi bekliyor. Aday olmak isteyenler başvurularını yaptılar. Hepimiz için hayırlı olacak inşallah. (27 Şubat)

Bursa Tofaş'tan direnişçi bir işçi

Sorun çok ama soran yok

Burada bir yanlışlık var. Bu işte bir terslik var. Bu böyle olmaz. Evet olmaz peki ya nasıl olur? Hep birlikte patrona karşı çıkamayız, bir temsilci seçelim yanına bir kaç kişiyi daha alsın bu gruba SENDİKA diyelim. Tüm arkadaşlar isteklerini, dileklerini, şikâyetlerini sendikamızın söyleyin ve sendikamız da bizim adımıza patrona gidip hakkımızı savunsun. Ya savunmaz ise? Patron bin kişiye vereceği hak yerine bu dört kişiye ufaktan bir şeyler pay etsin.

Onlar da avantayı alıp bir köşeye çekilsin, senin sendikan oldu? Hakkını kim arayacak şimdi? Sen arayacaksın. Hem seni temsil eden sendikandan hem de patronun. Serviste eve dönerken yarı baygın otobüsün içinde uyuyarak değil. İşverenin direttiği fazla mesaiyi yaparak değil. İnsanca yaşamak için BURADA BİR YANLIŞ VAR diyebileceksin ama kâğıt üzerinde değil. Birleşerek, mücadele ederek. Sorunlarımızı haykırarak için 6 Mart'ta alanlardayız.

Bursa Şahterm'den bir işçi

Dünyayı ısıtıyoruz ama kendimizi ısıtamıyoruz!

Merhaba işçi kardeşlerim, ben Bursa'da Şahterm rezistans fabrikasında çalışan bir işçiyim. Bizim fabrikada işçilerin sorunları saymakla bitmez. İki vardiya çalışıyoruz. İş saati 8 saat olmasına rağmen makine-lerin arızalanması ve işlerin yetersizememe bahanesiyle 12 veya 16 saat mesailerle çalışıyoruz. Düzensiz devam eden iş saatleri ile artan mesailer, olmayan sosyal hayatımızı yok edip sağlığımızı bozuyor. Her geçen gün çalışma şartları zorlaşıyor. İtalya, İngiltere, Rusya gibi birçok ülkeye ve Arçelik ile Beko

gibi tanınmış dünya markalarına rezistans ürettiyoruz. Dünyaya rezistans ürettiyoruz ama soyunma dolabımız bile kırık dökük. Dünyayı ısıtıyoruz ama kendimizi ısıtamıyoruz. Kafalarına göre yasadışı mesailer koyuyorlar, mesai ücretlerini tam ödemiyorlar. İşçileri sebezgi yere işten atıyor, zorla kâğıt imzalatıyorlar. Ama kalemlerini kıracağız, bu düzen böyle gitmez. 6 Mart'ta asgari ücret kadem farklarını alma talebiyle birlikte tüm sorunlarımızı haykıracağız Kent Meydanı'nda olacağız.

Fabrikalardan haberler

Manisa'dan bir mobilya işçisi

Birlik olduk kazandık!

Mobilya sektöründe çalışmaya koşulları oldukça ağırdır ve işçilerin birlikte hareket etmesi oldukça zordur. Kalifiye işçilerin maaşları asgari ücretin üstünde olsa da asgari ücret üzerinden gösterilir. Kaçak ve sigortasız işçi çalıştırma çoktur. Buna rağmen işçinin hakkı için direnmesi imkânsızlıkları imkânlı kılabilmektedir.

Uzun süredir özellikle asgari ücrete yapılan zam üzerine fabrika içinde patrona karşı bir psikolojik savaş başlatmıştık. İşlerin yavaşlaması üzerine patron bizleri tek tek odasına çağırması üzerimizde baskı kurmaya çalışmıştır. Buna rağmen direnişimiz kırılmamıştır. Nihayet bu direnişimizin meyvesini almaya başladık. Patron, fabrika kurulduğu günden bu güne yılda bir kez nisan ayında zam yapardı. İlk kazanımımız zammi Ocak ayına çekmek

oldu. Asgari ücrete yapılan zamlarla birlikte kalifiye ve kıdemli işçilerin maaşları asgari ücretle çalışan işçilerle aynı olmuştur. Verdiğimiz mücadele ile asgari ücret üstünde maaş alan arkadaşlarımıza 250 ile 300 lira zam yapıldı. Lakin tüm işçilerin maaşları hala asgari ücret üzerinden gösteriliyor. Bunu şimdilik düzeltiremedik. Lakin işçi arkadaşların moralieri çok yüksek. Zira bu kadar zorlu bir patrona geri adım atılabildik. Özellikle yaza doğru yani mobilya sektörünün açıldığı döneme doğru diğer sorunlarımızı çözmek içinde adımlar atacağız. Birlik olduğumuzda işçinin karşısında hiçbir gücün duramayacağını öğrendik. Bu kazanımlarımız bölgedeki diğer mobilya fabrikalarına da sıçrayacaktır.

Tuzla Desan Tersanesi'nden bir işçi

Tersanede taşeron patronunun hemşericiliği de bir yere kadar

Ben Desan tersanesinde montajcı olarak çalışıyorum. Tersanelerde özellikle hemşericilik üzerinden taşeron işçi çalıştırılıyor. Taşeronlar Karadenizli, Tokatlı, Erzincanlı, Sivashlı oluyor genellikle. Kendi memleketlerinden gelen işçiler, yaza kadar dur durak bilmeden çalışıyorlar. Yazın memleketlerine dönüyorlar. Ancak yaza kadar hiçbir yerle bağ kuruyor bu işçiler. Kahve veya

dükkan tutup kaldıkları yerden işe gidip geliyorlar sadece. Ama memleketlerinden gelişmeye başladıkdan sonra işçiler, taşeron bakıyor kim daha ucuz çalışıyor. Onunla işi devam ettirip en iyi hemşerisi yapıyor. Dolayısıyla hemşericilik orada bitiyor. Tabi bu dediğim sadece taşeron olan işçilerde. Kadrolu işçilerde böyle bir şey yok.

Bursa Pres Metal'den bir işçi

Büyük makineler alacak kadar sermaye var da işçinin hakkı olan kıdem farkına mı paranız yok?

Merhaba arkadaşlar, Pres Metal'de bu aralar yoğun bir çalışma temposu var. Yönetim büyük 800 tonluk presler alarak üçüncü hattı açtı. Yeni işçi alımları arttı. Bu yüzden deneyimli, kıdemli arkadaşları yeni preslerde işi öğretmek için böldüler. Mesailer arttı. Dü-

zenli bir Pazar günümüz bile yok. Ayrıca kıdem farkımızı da hakıyla vermediler. 10 yıllık işçilere 100 lira zam yaptılar. Resmen dalga geçtiler bizlerle. Soruyoruz üçüncü hattı kuracak, büyük makineler alacak kadar sermaye var da işçinin hakkı olan kıdem farkına mı paranız yok? Tabi ki var ama paradan dönmüş gözleriniz bizi görmüyor, görmek istemiyor. Ama bizim kendimizi gösterme zamanımız geldi de geçiyor. Kıdemimiz hakkımız söke söke de alacağız!

Tuzla Ada Tersanesi'nden bir işçi

Birken eğilir bükülürüz ama birlikken ne eğilir ne de bükülürüz

Merhaba. Sizlere bugün hepimizin bildiği fakat bir türlü düzelmeyen başıbozuk bir düzenden bahsetmek istiyorum. Bildiğimiz üzere asgari ücret malum 1300 lira. Fakat bir kişinin geçim maaşını 1782 lira. 4 kişilik bir ailenin aylık sınırı 4714 lira. Yani

bir baba, iki çocuğu ve eşi, nasıl 1300 lira ile geçinecek? Şöyle bir düzene bakıp insanın derinden her nefes alış verişinde of çekmemesi imkânsız. Peki böyle bir düzende yaşarken bu kadar yoksulluğu ve sıkıntıyı çekerken, hiç aklımıza gelmiyor mu bu düzen nasıl düze-

lecek diye? Kimse yok mu bu işe dur diyecek? Biz emekçiler çoğumuz aynı soruyu soruyoruz. Ben cevap vereyim. Evet var. Bizim hakkımızı savunurken bizi yalnız işçiliğe yani asıl olan hakkımızı almamıza yardımcı olacak ve sırtımızı dayayabileceğimiz işçi kardeşlerimiz var, sendikalarımız var. Emekçi kardeşlerim, siz de gelin hep birlikte bir yumruk olalım. Tek başına yapılan hiçbir eylem, hiçbir plan başarılı olmuyor. Gelin bu sömürücü düzeni beraber devirelim. Unutmayalım ki birken eğilir bükülürüz ama birlikken ne eğilir ne de bükülürüz. Biz varsak patronlar ve onların parası var. Biz yoksak patronlar da yok. Ucuz işçiliğe ve taşeron firmalara hakkımızı yedirmeyelim, tersaneleri onlara dar edelim.

İstanbul Gaziosmanpaşa'dan bir tekstil işçisi

Hak verilmez alınır!

Sevgili işçi kardeşlerimiz, ben İstanbul Gaziosmanpaşa'da tekstil işçiliği yapıyordum. Bu sektör diğer sektörlerle bakılınca çalışma şartları açısından son derece acımasız. Öncelikli sorunlarımız güvencesiz bir şekilde, sağlık koşullarının olmadığı, düşük ücrete ve uzun çalışma saatlerine maruz bırakılarak çalıştırılmaktadır. Bu sek-

törde değil sendikal haklar, sosyal güvence hakkını dahi isteyince, işten kovulmalar söz konusu olmaktadır veya sigortanı yapsa bile işveren 12 saat çalıştırıp geçinmesi imkânsız asgari ücret verir ama hiç düşünmüyorlar bizi o para ile evi nasıl geçindirelim diye. Piyasa krize girdiğinde çalışmadığımız günlerin parasını üç kuruş maaşla-

rıımızdan kesiyorlar, sormak lazım bizim ne suçumuz var? Tek suçumuz işçi mi olmak? Ama biraz da suçu kendimizde aramak lazım. Bunca kötü şartlarda çalıştırılmak sessizce bu haksızlığa boyun eğmemeliyiz. Dertlerimiz aynı. Güvencesiz, sağlıksız ortamlarda, uzun çalışma saatleri ve düşük ücretle çalışmayı, artık istemiyoruz! Sormak lazım bizim kaderimiz mi sömürülmek? Ve unuttuğumuz haklarımızı istemek yetmez. Hak verilmez alınır!

Gerçek www.gercekgazetesi.net

Yüreğiniz göğsünüzün sol yanında atıyorsa ve gazetemizin sitesini okumuyorsanız, düpedüz yanlış yapıyorsunuz!

Koçum benim!

Hangi site solda Koç ailesi çevresinde şişirilen balonu patlattı?

<http://gercekgazetesi.net/karsi-manset/ko-cum-benim-0>

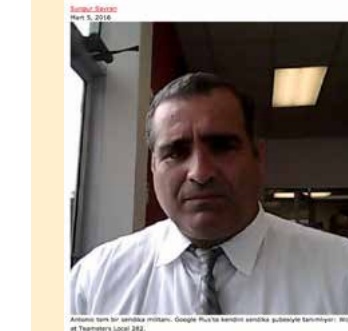
Mezhepeçi Deniz Baykal

Hangi site Deniz Baykal'a suçüstü yapıp yalan söylediğini ortaya koydu?

<http://gercekgazetesi.net/karsi-manset/mez-hepci-deniz-baykal>

Tesekkürler, Antonio Caracciolo!

Amerikalı işçi Antonio Türkiye'de başka hangi siteye misafir olmuş?

<http://gercekgazetesi.net/uluslararası/tesekkurler-antonio-caracciolo>

Nubbul ve Zahra'da yenilen Türkiye, Katar ve Suud

Suriye'de olan bitenin siyasi anlamını kim en erken ve en doğru biçimde duyuruyor?

<http://gercekgazetesi.net/karsi-manset/nubbul-ve-zahrada-yenilen-turkiye-katar-ve-suud>

Gerçek gazetesinin internet sitesinde yayımlanan yazıları kaçırmayın!

Renault'da işten çıkarmalar ve direniş:

Metal işçisinin baharı geliyor mu?

Renault'da asgari ücret kıdem farkı için yapılan eylemlerin ardından başta temsilciler olmak üzere 20 işçi işten atıldı. Renault işçileri 5 Mayıs'ta olduğu gibi bu saldırıya üretimi durdurarak cevap verdi. Kararlı bir mücadele ve sınıf dayanışması vardı. Ancak fiili grev bir tam gün sürdükten sonra, baskıların artmasıyla üretim tekrar başladı. Şimdi mücadele devam ediyor. Daha çetin kavgalar verilecek. Hiçbir şey bitmedi. Metal işçisi bitti demeden de bitmeyecek. Ne demişler Mart kapıdan baktırır kazma kürek yaktırır. Ama işçinin baharının gelmesini hiçbir kuvvet engelleyemez!

Geçtiğimiz yıl, Birleşik Metal'in MESS dayatmalarına karşı grevle başlamıştı. Mayıs ayında ise metal işçisinin sarı Türk Metal sendikası'nı köklerinden sarsan fiili grevlerini görmüştük. 2016 yılının baharına

Renault işçileri geçtiğimiz yıl da Renault işçilerinin mücadelesi ile asgari ücret zammının ücretlerine yansıtılmasını isteyen Bursalı işçilerin 6 Mart'ta Kent Meydanı buluşması ile giriyoruz.

Renault işçileri geçtiğimiz yıl

fiili grevlerin fitilini ateşlemiştir. Kırılmadan yekvücut kalmayı başarak eylemlerini sonuca erdirmiş, kazanımlar elde etmişti. En önemlisi de Renault işçileri, Türk Metal'i sarsmakla kalmayıp DİSK'e bağlı Birleşik Metal Sendikası'nda örgütlenecek bu kararlı mücadeleyi taçlandırmıştı. Başta metal işçileri olmak üzere tüm işçilerin gözü hep Renault'da oldu. Asgari ücret zammının ardından fabrikalarda kıdem farkı talepleriyle homurdanmalar artınca yine gözler Renault'ya çevrildi. Diğer fabrikalar homurdanırken Renault yürümeye başlamıştı. Vardiyaalar, yürüyüşler yaparak gövde gösterisi yapıyor, mesaiye kalmıyordu.

Renault işçilerinin mücadeleyi yükseltmesi pek tabii MESS'i ciddi şekilde tedirgin etti. Renault yönetimi sosyal diyalog komitesi adı altında fabrikada işyeri temsilcisi seçimlerinin yapılmasını önce kabul etti. Sonra MESS'in de telkinleriyle sözündün caydı. Bu zaman zarfında müfettişler, devletin müfettişi gibi değil de Türk Metal'in militanları gibi fabrikada terör estirip işçilere baskı yapıyordu. İşçilerin de eylemleri devam etti. Sonra düğmeye basıldı ve başta temsilciler olmak üzere 20'nin üzerinde işçi işten atıldı.

Renault işçileri bu yeni saldırıyı daha örgütlü şekilde karşıladı. Birleşik Metal çatısı altında örgütlenmiş, sözcülerini belirlemişti, işten çıkarma olursa verilecek cevap belliydi: üretim durdurulacaktı. Renault işçileri, Birleşik Metal'de kurdukları şubelerine adını veren 5 Mayıs'ta bunu yapmış ve arkadaşlarını geri almıştı. İlk tepki sendika şubesi önünden fabrikaya yürüyüş yapılarak verildi. İşten çıkarmaları takip eden gün B vardiyası üretimi durdurdu. İçeride bantlar, dışarıda ise Bursa'yı Mudanya'ya bağlayan karayolu durdu. Ardından dışarıdaki işçilere polis saldırısı geldi. Gaza boğulan işçilerden ve sendi-

kaçılardan gözaltına alınanlar oldu. Baskılara rağmen takip eden C ve A vardiyaları da birbiri ardına iş bıraktilar. Birleşik Metal'e bağlı sayısız fabrikada Renault için eylemler yapıldı. Tofaş işçileri ilk günden destek için Renault işçisinin yanındaydı. Kararlı bir mücadele ve sınıf dayanışması vardı. Ancak fiili grev bir tam gün sürdükten sonra, baskıların artmasıyla üretim tekrar başladı.

"Metal işçisinin baharı mı geliyor" derken, Renault işçisi taleplerini kabul ettirmeden eylemine son verdi. Moraller biraz bozuldu. Ama moralleri bozmak yerine hatalardan ders çıkarmak ve geleceğe kararlılıkla yürümek lazım. Unutmayalım geçtiğimiz yıl, Birleşik Metal'in güçlü grevi de korsan bakanlar kurulu kararıyla yasaklanmış ve bir miktar buruklukla sonlanmıştı. Ama orada mücadele kaybedilmedi. Sadece 3 ay içinde metal grevinin ateşi tüm fabrikaları sarmıştı.

Şimdi de moralleri bozmak yerine hatalardan ders çıkarmak lazım. Bozgun havasına asla izin verilmemeli. Kaybedilen sadece bir muharebedir. Geleceğin zaferlerine hazırlanmak gerekli. İş bırakma kararının nasıl uygulanacağına, hangi vardiyanın ne yapacağına dair alınan kararların değiştirilmesi, B ve C vardiyası birleştiğinde değil de B vardiyası fabrikaya gelir gelmez üretimin durması bir zaaf yaratmış olabilir. UET sözcüleriyle, temsilcilerle, sendikacılarla oturup bu tip ayrıntıları konuşmak gerek. Ancak bu tartışmalardan ne sonuca varılrsa varılсын ortada yanıtlanmasını gereken önemli bir soru duruyor: neden geçtiğimiz yıl 5 Mayıs'taki başarı bu sefer elde edilemedi? O zaman işçiler Türk Metal'den istifa ediyordu ama yeni sendikaları yoktu. Sendikal anlamda daha örgütsüzlerdi. Yine sözcü ve temsilciler aracılığıyla bir örgütlenme vardı. Ama Renault işçisi bugünkü kadar güçlü değildi. O hâlde neden

eylem başarılı olmadı; işten atılan işçiler geri alınmadığı gibi, yeni atılmalar gerçekleşti? Bu soruların net cevapları var aslında. Birincisi MESS ve Renault yönetimi işçilere saldırırken AKP iktidarının da aktif desteğini aldı bu sefer. Geçtiğimiz yıl seçim döneminde işçile karşı karşıya gelmemeye çalışan iktidar bu sefer önce müfettişlerini sonra polislerini insafsızca işçinin üzerine saldırttı. Dolayısıyla Renault işçisi 5 Mayıs'tan çok daha büyük bir saldırıyla karşılaştı.

Ayrıca geçen yılın 5 Mayıs'ından bu yana, diyebiliriz ki 6 Mayıs sabahından başlayarak Renault yönetimi ve MESS bu saldırının hazırlıklarını yapmaya başlamıştı. Şüphesiz ki Birleşik Metal de aynı hazırlığı yapmış olmalıydı. Renault'nun fabrika içi eylemleri çok önemliydi elbette. Ama kıdem farkı için diğer fabrikalarda yükselen hareketlenmelerle daha sıkı bir bağ kurulabilirdi. Birleşik Metal bu hareketlenmelere kuşkuyla yaklaşmak yerine öncülüğünü almaya yönelbilirdi. Hiç şüphesiz ki istese de bir basın açıklaması yapmak yeterli olmadı, olamazdı da.

Şimdi mücadele devam ediyor. Daha çetin kavgalar verilecek. Birleşik Metal bu kavgalarda en önemli sınıf mevzisi olmaya devam edecek. İşçiler sendikaya üye olmaya, sahip çıkmaya ve denetlemeye devam etmeli. Hiçbir şey bitmedi. Metal işçisi bitti demeden de bitmeyecek. Ne demişler Mart kapıdan baktırır kazma kürek yaktırır. Ama işçinin baharının gelmesini hiçbir kuvvet engelleyemez!

DİSK 15. Olağan Kongresi'ni gerçekleştirdi

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) 15. Olağan Kongresi'ni 12-13-14 Şubat tarihlerinde gerçekleştirdi. Kongre hem Ortadoğu'da ve ülke içindeki savaşın, hem de işçi sınıfına yapılan saldırıların yoğunlaştığı bir döneme denk geldi. Böyle bir dönemde yapılan Kongre, işçi sınıfının söz konusu saldırıları göğüslemesi ve ileri sıçrayabilmesi, konfederasyon içindeki aksaklıkları giderebilmesi açısından fazlasıyla etkili olabilir. Fakat Kongre bize çok ses getiren olay Çalışma Bakanı Süleyman Soylu'nun işçilerin kıdem tazminatını savunan sloganları, hükümet ve cumhurbaşkanı aleyhindeki protestoları sonucu Kongre'yi terk etmesi oldu. Fakat bu durum Kongre içinde "DİSK ve siyaset ilişkisi"ne doğru bir yaklaşım getirmedigini düşündüğümüz ana hatlarıyla iki tutum ortaya çıkardı. Bunlardan ilki DİSK'in misafirperverliğe uygun davranmamış olduğunu tespit etmekte, bu tutumun fabrikalarda DİSK'i zor durumda bırakacağı vurgulanmaktadır. Diğer tutum ise bu protestoya sahip çıkmakta, doğru olduğunu savunmakta ve protestonun yapılmasına karşı çıkan sendikaları eleştirmekte ve bu sendikaların AKP iktidarına karşı duruşunu sorgulamaktadır. Bu konuda bizim tutumumuz nettir. Bizim için sınıf sendikacılığında sermayeden, devletten ve hükümetlerden bağımsızlık vazgeçilemeyecek bir ilkedir.

Biz sendikalar hususunda işçilere hep "Sendikaya üye ol! Sahip Çık! Denetle!" diyoruz. Çünkü sınıf mücadelesi içinde sendikalarımız, bürokrasi tarafından kontrol ediliyor olsa da en önemli mücadele mevzileri olmaya devam ediyor. 15. Olağan Kongre içindeki tartışmaları ve yaşananları da konfederasyon üyesi olsun olmasın tüm işçilerin takip edip tartışması ve buna göre tutum alması gerektiğini düşünüyüz. Kongre bu açıdan önemli veriler sunmaktadır.

Olağan Kongre'de olağan protesto

Kongre hakkında belki de en

Kongrede devrimci bir ses

Birçok farklı politik çizgide sözün alındığı, birçok tartışmanın yapıldığı DİSK Kongresi'nde Devrimci İşçi Partisi adına Genel Başkan Yardımcısı Levent Dölek işçi sınıfının uzlaşmaz ve devrimci çizgisini yansıtan bir konuşma yaptı.

Konuşmasına direnişte olan MATA işçileri, grevlerinin 52. gününde olan SCA işçileri, sarı sendikaya karşı mücadele eden Şişecam işçileri ve yine DİSK çatısı altında birleşip sarı sendikaya büyük bir yenilgi tattıran Renault işçileri şahsında mücadele etmek olan tüm işçileri selamlayarak başladı. Konuşmasında ilk olarak Süleyman Soylu'nun protestolarla kovalaması dediği. Bu protestoya devrimci işçi ve emekçilerin ancak "ağzınıza sağlık, yüreğinize sağlık, bileğinize kuvvet" diyebileceğini belirtti. Ve şöyle ekledi: "Burasi işçi sınıfının kürsüsüdür,

Protesto sonrasında DİSK'i hedef alan, hakaretler yağdıran Süleyman Soylu'ya karşı DİSK yönetiminin tek vücut olup, konfederasyona ve delegelere sahip çıkması gerekirdi. Fakat bunun yerine Genel-İş ve Birleşik Metal karşılıklı bir restleşmeye gitti. Hatalar ve yanlışlar sonucunda işçilerin hükümet temsilcisine karşı güçlü protestosu, hükümet yerine DİSK'i yıpratın bir sonuç verdi.

Peki ya DİSK'in örgütlenmede ve işçi mücadelelerindeki rolü?

Kongre aç öncesinde sözünü ettiğimiz tartışmalarda ilerletici bir sonuca varamadı. DİSK'in konfederasyon olarak örgütlenme ve sendikal mücadelelerdeki rolüne ilişkin tartışma ise bunların gerisinde kaldı. Devletin gayri meşru baraj dayatmaları, rakip sarı sendikalar ve birçok küçük sendikaların mali sorunlarla uğraşması gibi sorunlar gündemde pek aç yer bulabilirdi. Bununla birlikte metal işçisinin sarı Türk Metal'e karşı verdiği mücadele Kongre'de pek aç yer bulabilirdi. Oysaki metal işçisi bugün tüm işçi sınıfı için mücadele emektedydi. Fakat konfederasyon içindeki bürokratik refleksler bu mücadeleyi Kongre boyunca gözmezden geldi. Bu bürokratik reflekslerin masaya yatırılması ve tartışılması gerekirken sendikal restleşmelerin ardında kaldı.

Kongre oldukça önemli bir dönemde, oldukça önemli meselelerini halledememiş oldu. Sorunlar ötelendi. Fakat gözler şimdi tabanın çevrilmeli. İşçi sınıfının mücadelesi önümüzdeki dönemde yarıktan aşağıya talimatlarla değil, tabandan dalga büyüyecek ve her yanı kuşatacaktır.

duğunda savaş kararları vermek, petrol peşinde koşmak, kardeş kardeş kurdukmak!" Devamında ise sendikalarda da askerde de Kürt ve Türk emekçilerinin bir arada olduğunu vurguladı ve "yaşasın işçilerin birliği" sloganının yanı sıra "yaşasın halkların kardeşliği"ni de eklemek gerektiğini söyledi.

Levent Dölek parti adına son olarak işçi sınıfının özümünün eşitliği, kardeşliği, örgütlüğü ve barışı getirecek çözüm olduğunu; işçinin çözümünde fabrikaların ve bankaların devlet, devletin ise işçisinin olacağını söyledi ve "Yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm, yaşasın işçi mücadelesi!" diyerek konuşmasını bitirdi.

Levent Dölek

Sendikaya üye ol! Sahip çık! Denetle!

Türkiye solu oldum olası sendikaların krizi üzerine analizler yapar. Yeni sendikal mücadele anlayışları üzerine tartışmalar yürütür. Bu tartışmalar hâlâ bitmiş değil. Bu tartışmalarda şu ana kadar akıllara gelmemiş sibirli bir formül arayışı göze çarpıyor. Bu arayışın olmazsa olmazı eski ya da klasik sendikacılık anlayışının tu kaka edilmesi.

Bizce tartışma yeni ile eski arasında değil. Sınıf sendikacılığı ile diğerleri arasında. Mesela ücret sendikacılığı eleştiriliyor. Sınıf mücadelesi ücret mücadelesine indirgenemez. Doğrudur. Peki işçinin ücret talebini, yani sömürüyü azaltma talebinin gereğini yerine getirmeyen bir sendika işçilerin demokratik ve sosyal hakları için mücadele edebilir mi? Bir de başka açıdan bakalım. Deniyor ki "işçiler arasında farklı siyasi düşünceler olduğunu gözetin sendika; tüm siyasi parti ve akımlarla eşit mesafede dursun!" Sendikaların, işçileri siyasi görüşü ayırma gözetimsiz kucaklamaya ve birleşmesini gerektirdiğidir. Sendikaların mali sorunlarla uğraşması gibi sorunlar gündemde pek aç yer bulabilirdi. Bununla birlikte metal işçisinin sarı Türk Metal'e karşı verdiği mücadele Kongre'de pek aç yer bulabilirdi. Oysaki metal işçisi bugün tüm işçi sınıfı için mücadele emektedydi. Fakat konfederasyon içindeki bürokratik refleksler bu mücadeleyi Kongre boyunca gözmezden geldi. Bu bürokratik reflekslerin masaya yatırılması ve tartışılması gerekirken sendikal restleşmelerin ardında kaldı.

Doğru sendikal anlayış, sadece ve sadece işçi sınıfının çıkarlarını merkeze alan bir şekilde geliştirilebilir ve sermayeden, iktidardan ve emperyalizmden tam bir bağımsızlığı gerektirir. Açık ve net söyleyelim. Hak-İş'in AKP ile paralel biçimde kıdem tazminatının fona devredilmesini savunması nasil bu ilkenin ihlal edilmesi ise DİSK'e bağlı bir sendikanın CHP'li belediyede mücadeleden geri basması da aynı oranda bu ilkenin ihlalidir. KESK'te Genel Başkan Lami Özgen'in Akil İnsan Heyeti'ne katılması da, Türk-İş genel başkanlarının AKP ve Erdoğan'dan icazet almaları da bağımsızlığın yitirilmesidir. Avrupa Birliği fonlarıyla sosyal diyalog eğitimleri gerçekleştirmek de tüm konfederasyonların bulunduğu bir iş olarak emperyalizmden bağımsızlık ilkesinin çiğnenmesi anlamını taşır. Tabii ki bu yanlışlar açısından derece farkları vardır. MESS'le ortak olmuştuk ve sendika hüviyetini yitirmiş sarı Türk Metal ile başka sendikaların olumsuzlukları aynı kefiye konamaz. Ya da AKP'nin işçi koluna dönmüş bir Hak-İş ile yarım ağızla da olsa kongresinde kıdem tazminatını savunma kararı alan Türk-İş aynı kefiye değerlendirilemez. Tabii ki DİSK ve KESK tüm sorunların rağmen siyasi iktidara sermaye karşısında ki konumları itibarıyla hâlâ olumlu anlamda farklı bir yerde durmaktadır.

Ancak gelmek istediğimiz noktaya şu ki, bu farklar sendikal felsefe

ve anlayışlardaki derin ayrılıklardan ileri gelmiyor. Esas farklılık geçmişten bugüne taşınan sınıf mücadelesinin bıraktığı tortunun yansımaları olarak karşımıza çıkıyor. DİSK hâlâ Kavellerin, 15-16 Haziranların sendikasıdır, KESK, Töb-Der'in mücadelesinden, Kızılay işgallerinden gelmektedir. Ama şunu da biliyoruz ki bu şanlı mücadelelerin yenilerini yaratmadan da nostaljinin bir anlamı yoktur, zerre kadar karın doyurmamaktadır.

Dolayısıyla bizim yöntemimiz yeni Kaveller, yeni 15-16 Haziranlar, yeni Kızılzaylar, yeni madenci grevleri yaratmak olmalıdır. İşte bu konuda artık sendikal model tartışmalarının bir kenara bırakılması gerekiyor. Akıp giden bir mücadele süreci var. Geçtiğimiz yıl metal işçileri gıyaplarında yürütülen masa başı tartışmalarından habersiz biçimde masaya yumruğunu vurdu mu? Vurdul! Sendikal hareketin krizi üzerinde yaratılan onca laf kalabalığı bir yanda dururken sarı Türk Metal'in en önemli bir dizi fabrikadan kovdu mu? Kovdu! Proletarya bitti, artık karyaya diyelim, daha farklı mücadele yöntemlerini düşünmek lazım, artık sanayi işçisinin önemi kalmadı, halkı örgütleyelim, mahallelere inelim, yeni şeyler yapalım diyenler ceza yarıpken, bu işçiler en eski metodlarla grev yaptı mı? Yaptı! İşgal yaptı mı? Yaptı! Evet, yeni hiçbir şey yapmadı işçiler. Hem de 1800 model yöntemlerle, grevle, direnişle, işgalle. Yeni olan sosyal medya idi. Ama facebook sayfalarında yazanlarla 19. yüzyıldaki dağıtılan bildirilerde yazanlar üç aşağı beş yukarı aynıydı.

Şimdi bu hareket devam ediyor. İşçiler kendi inisiyatifleri ile hem patronlara hem de sendikal bürokrasiye karşı mücadeleyi ediyor. Sınıf bilinci mi? Yavaş yavaş geliyor. Daha da gelişecek. Ama bugün etiketlerin değil mücadelelerin belirleyici olduğu bir dönem deyiz. Tofaş'ta Çelik-İş sendikası var. Türk Metal gitti benzeri geldi diyen yanılır. Çünkü esas olarak sendika değil işçi değişti. Sendikamızın adının önemi yok artık. Kaderine sahip çıkan tabanda örgütlenmesini oluşturan işçi söylemeye başladı son sözü. Renault'da DİSK geldi. Bu iş tamam diyen yanılır. Renault'da da belirleyici olan, süreci sonuna götürecektir olan işçilerin iradesi. DİSK bu iradeyi güçlendirip, hareketin önünü açacak. İşçiyi öğretecek ama bu süreçten öğrenmeye de açık olacak. Geçtiğimiz yıldan bu yana yükselmeye başlayan bu mücadele dalgası ücret artışı talebini öne çıkarıyor diye küçümsemez.

12 Eylül sonrasında sendikal statüko sarsılıyor. Görün bunu! İşçiler sendikalarına üye oluyor! Sahip çıkıyor! Denetliyor! Sendikal kriz masa başında değil fabrikalarda ve işyerlerinde gözülecek. Ayağa kalkın işçi bunu gösteriyor.

Devrimci Marksizm'in sitesi yayında, 25. sayımız raflarda!

Devrimci Marksizm
TEORİK - POLİTİK DERGİ

25
Kıg
2015-2016

Dergimizi internetten satın almak için web sitemizi ziyaret edebilirsiniz **devrimcimarksizm.net** iletisim@devrimcimarksizm.net facebook/devrimcimarksizm

Kampanya sürüyor:

İşçinin gündemi “Asgari ücret zammının tüm işçilere yansıtılması” ve “kıdem tazminatı”

İşçinin çözümü: Sınıf mücadelesi, genel grev, genel direniş!

Devrimci İşçi Partisi'nin “İşçinin gündemi, işçinin çözümü” kampanyası genişleyerek devam ediyor. DİP, kampanyanın ilk aşamasında, “Parola 657, İşaret 1900, Hedef 2 Milyon” şiarıyla sırasıyla kamu emekçilerinin iş güvencesi, asgari ücretin geçimlik seviyeye yükseltilmesi ve özel kamu ayırımı olmaksızın tüm taşeron işçilere kadro taleplerini yükseltti. İkinci aşamada ise bu talepleri asgari ücret zammının, aynı oranda tüm çalışanlara yansıtılması ve kıdem

az da olsa üzerinde ücretlerle çalışan işçilerde büyük yankı buluyor. Ayrıca işçi sınıfının Bursa'da olduğu gibi taban inisiyatifleri vasıtasıyla bu talebi yükselttiğine ve büyük bir hareketlilik içine girdiğine de tanık oluyoruz. Devrimci İşçi Partisi olarak bu çabaları destekliyoruz. Metal İşçisinin Sesi saflarında birleşen öncü işçiler de bu çabanın aktif bir parçası olarak mücadele ediyor. Renault işçileri, sendikaları Birleşik Metal ile birlikte, her gün fabrikalarında geniş katımlı yürüyüşler düzenliyor. Mesailere kalmıyor. Mücadeleyi yükseltiyor. 6 Mart'ta Bursa'da işçilerin tabandan yükselen inisiyatifleri sonucunda, asgari ücret kıdem farkı talebiyle önemli bir eylem gerçekleştirilecek. Bu mücadeleler DİP'in kampanyasından tamamen bağımsız şekilde gerçekleşiyor. Ancak bunların, DİP'in kampanyasında işlediği konuların ne kadar yerinde olduğunu ve DİP'in politikalarının sınıfın gerçekliğinden hareket ettiğini gösteren gelişmeler olarak bir kenara not edilmesi önemli.

Türk-İş'in ardından DİSK'in de kongresinde kıdem tazminatı-

nın savunulması için genel grev kararı alması son derece olumlu bir gelişme oldu. Bizler doğru kararları almaktan daha önemli olan şeyin bu kararları uygulamak olduğunu biliyoruz. Bu bilinçle DİP, kampanyasını “İşçinin kideci genel grev sebebi!” sloganıyla sürdürüyor. Kıdem tazminatını savunmak için genel grev çağrısı yapan DİP afişleri, fabrika ve tersane duvarlarını, işçi mahallelerini süslüyor. DİP'liler ve öncü işçiler DİSK tarafından düzenlenen eylemlere de, Türk-İş'e bağlı sendikaların kıdem tazminatını savunan eylemlerine de aktif katılım sağlıyor.

DİP'in “İşçinin gündemi, işçi-

Armağan Tulun

Soma davasında delil karartma rejimi sürüyor

301 işçinin Soma'da madende bir iş cinayeti ile öldürülmesinin üzerinden neredeyse iki yıl geçti. Devlet katliamın ardından derhal maden çevresinde ve genel olarak Soma'da adeta bir sıkıyönetim uygulayıp delil karartma rejimini devreye soksa da acılı ailelerin öfkesi karşısında devletin gücü yetersiz kalıyor. Soma davasının 6. duruşması Şubat ayı sonunda tamamlandı. Ve her duruşma zincirinde olduğu gibi bu son duruşmalarda da Soma Holding'in, katliamın göz göre göre gelişine seyirci kalan iş müfettişlerinin, madenlerdeki taşeron sisteminin pislikleri yine ortaya saçıldı.

Aslında daha duruşmalardan da önce Şubat ayının başında katliamın yaşandığı madende yapılan keşifte bile işçilerin ne koşullarda yeraltına indirildiğinin bir örneği ortaya çıktı.

Heyet madene geldiğinde önce güvenlik nedeniyle Soma Holding temsilcileri madene incek insan sayısına sınırlama getirmek istedi. Sonra madenci ailelerinin avukatlarının ısrarı ile 12'si bilirkişi, 4'ü mahkeme heyeti ve cumhuriyet savcısı, 4'ü sanık avukatları ve 5'i madenci ailelerinin avukatları olmak üzere 25 kişi madene girdi. Daha girişte madende eğitimden sorumlu mühendis, heyet oksijen maskeleri ile boynuluk ve bel kemerlerinin kullanımını anlatırken, önce kemerin ardından maskenin takılması talimatını verdi. Bu talimat, heyette bulunan Türkiye Taşkömürü Kurumu mühendisi tarafından ortamda duman varsa önce maske sonra da kemerin takılması gerektiği şeklinde düzeltilti. Maden işletmesi duruşmalarda başından beri işçilere gerekli

eğitimi vererek madene indirdiklerini söylüyor. İşçi aileleri ise bir gün eğitimden sonra üretime bir an önce başlatmak için işçilerin hemen eline kazmayı verip madene indirildiğini ifade ediyorlar. Heyetin yaşadığı bu örnek ise işçilerin uzun ya da kısa nasıl bir eğitimden ardından yeraltına indirildiğini göstermeye yetiyor.

16 Şubat'ta başlayan duruşmada dosyaya yeni giren bazı evraklarla duruşmadan iki gün önce 14 Şubat'ta katliamın yaşandığı madende delil toplandı, bazı yeni numuneler alındığı ortaya çıktı. Bu delil toplama işlemine ise tutuksuz yargılanan sanıklardan iki kişi refakat etmiş. Bir sanığın kendi aleyhine olabilecek delilleri topladığı nerde görülmüş? Ya da daha ötesi ulaşabildiği anda bu delilleri karartmayacağına kim güvenceli? Hele hele bu sanıklardan birisi madende iş güvenliğinden sorumlu kişiye. Mahkemede tanıklık eden işçilerden birinin “fazla üretim baskısı ile bir maden işçisini dövdüğünü gördüm” dediği kişiye!

26 Şubat'a kadar devam

eden duruşmalarda işyeri dokümanlarının da ifadeleri alındı. Onlar da işletmenin ihmali, sorumluluğu olmadığını anlatmak için işçi ailelerinin öfkelerini verip madene indirdiğini ifade ediyorlar. Heyetin yaşadığı bu örnek ise işçilerin uzun ya da kısa nasıl bir eğitimden ardından yeraltına indirildiğini göstermeye yetiyor.

hiçe sayanlar için işçinin çeriğinin ne önemli var! Nasıl olursa olsun nefes alması madene gelip çalışabilsin de yeter!

Soma davasında delil karartma, patronları ve kapitalist düzeni aklama rejimi devam ediyor. Ama tanık işçiler ve ölen madencilerin yakınları her fırsatta bu rejimi bozuyor. Madende yaşanan ihmalleri, kâr hırsıyla işçilerin güvenliği hiçe sayılarak nasıl çalıştırıldığını, katliamın maden ocağındaki çalışma koşulları ile nasıl geliştiğini, madende taşeronun ölüm demek olduğunu söylüyor. Onların kanlı canlı yaşayarak bildikleri, gördükleri üzerine bize de söyleyecek tek bir söz kalıyor: madenler işçi denetiminde kamulaştırılsın!

İşçinin Kent Meydanı'ndan yükselen sesi:

“Sendikaya üye ol, sahip çık, denetle!”

Bursa'da işçiler asgari ücret zammının tüm işçilere yansıtılması talebiyle Kent Meydanı'nda eylem yaptı. Bir taban inisiyatif olarak başlayan ve kendini sosyal medyadan “Asgari ücret kıdem farkı istiyoruz” başlıklı Facebook sayfası ile duyuran girişim önce 21 Şubat'ta alanlara inmeyi planlamıştı. Ancak Ankara'da bombalı saldırının ardından, işçiler “biz kasap et derdinde koyun can derdinde misali bu eylemi yapamayız” diyerek eylem tarihini 6 Mart'a erteledi.

Ama geçen zaman zarfında patronlar çok farklı davrandı. Fabrikalarda baskılar arttı. Özellikle bu baskılar geçtiğimiz dönem metal grevlerinin dinamosu olan Renault fabrikasında yoğunlaştı. MESS, Renault yönetimi, Türk Metal ve AKP hükümeti el ele vererek önce yapılmasına söz verilen işçi temsilcisi seçimleri iptal edildi daha sonra da Birleşik Metal'e üye işçi sözcüleri olmak üzere onlarca işçi işten atıldı. Sebep olarak da kıdem farkı talebiyle yapılan eylemler gösterildi.

Her ne kadar işçiler bu saldırıya ürettiği durdurarak cevap verse de fabrika dışında işçilere yapılan biber gazı, gözaltılı saldırılar, içeride ise adeta bir sıkıyönetim ilan edilmesiyle üretim bir gün sonra yeniden başladı.

Bu durum Marmara depreminin yaşandığı 1999 yılını hatırlatıyor. O yıl, DSP-MHP-ANAP hükümeti mezarda

emeklilik yasasını gündeme getirmiş, tüm sendikaları kapsayan Emek Platformu da bu saldırıya yüzbinlerce işçinin katıldığı eylemlerle cevap vermişti. İşçinin direnci sermayeye geçit vermiyordu. Ancak deprem olunca işçiler eylemlere ara verdiklerini duyurdular. Ancak sermaye ve onların hükümeti durmadı. Daha insanlarımız enkazlardan altından çıkarılmamışken, mezarda emeklilik yasasını jet hızıyla meclisten geçirdiler.

Ahlak, vicdan, dürüstlük ve insanlık biz işçilerden yana olsun. Ama yine eylemin ertelenmesi patronlara yarımış oldu. Büyük bir baskı ve yıldırma politikası altında korkutulan işçiler Kent Meydanı'nı beklendiği gibi dolduramadı. Renault'da mücadelenin kırılmış olması tüm Bursa'da büyük bir moral bozukluğu yaratmıştı. Her ne kadar alan binlerce işçiyle dolmamış

olsa da, işçilerin tabandan yükselttikleri inisiyatif olmasa bu zorlu günlerde işçilerin haklı talepleri bu kararlılık ve netlikte ifade edilememiş olacaktı. Bu anlamda 6 Mart'ta Kent Meydanı'nda toplanan işçiler çok önemli bir iş başardılar.

Kent Meydanı'nda işçiler adına verilen mesajlar çok netti. “Kıdem farkı hakkımız, söke söke alınır”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek”, “Direne direne kazanacağız”, “Sendikaya üye ol, sahip çık, denetle” sloganlarının yanı sıra Renault işçisinin hafta içinde yaşadığı direnişe de selam yollayan “Renault işçisi yalnız değildir”, “Atılan işçiler geri alınsın” sloganları atıldı.

Patronların aç gözlülüğü vurgulandı. Ama patronların aç gözlülüğü karşısında işçilerin örgütsüzlüğünün de altı çizildi. Örgütlenme çağrısı yapıldı. Asgari ücret kıdem farkı talep edildi. Ama aynı zamanda zamla asgari ücretin de hâlâ açık sınırlar altında kaldığı belirtildi. Eşitliğin herkesin daha fazla kazanması ve alınterinin karşılığını bir nebze olsun daha fazla alabilmesiyle sağlanması gerektiği söylendi. Sendikacılar sendikaların güçlenmesi için mücadele etmeli. Basına açıklamayı yapan işçi arkadaşlarımız katılanlara “sendikalar hakkınızı arıyor mu” diye sordu. Hayır cevabını aldıktan sonra da, şu önemli cümleleri sıraladı: “Hayır demekle olmaz. Sendikaların haklarımızı savunması, bizden aldıkları aidatları bizim çıkarımıza kullanması için sendikalarımızı denetlemeliyiz!”

Şüphesiz ki on binlerce sanayi işçisinin gözü kulağı 6 Mart Kent Meydanı buluşmasındaydı. Bu buluşmayı gerçekleştiren yüzlerce işçi, gelecek için umut ışığı oldu. Bu daha başlangıçtı ve mücadele devam edecekti. Eylem bitiminde işçilerin omuz omuza söylediği gibi: “Güzel günler göreceğiz çocuklar!” arkadaşlarımızın sonuna kadar yanındayız. Atılan işçilerin geri alınmasını istiyoruz. Mücadelemiz ortak. Hep birlikte kazanacağız!

Sungur Savran

Tekfirci barbarlığın sorumlusu Arap devrimi mi?

Son zamanlarda moda oldu. Özellikle Müslüman halk kitlelerinin ayağa kalkmasından vebadan korkar gibi korkan Kemalistler ve onların sosyalist hareket içindeki fikir arkadaşları, Ortadoğu'da yaşanan büyük kargaşayı ve tekfirci barbarlığı tartışırken söze “Arap baharı” ile başlıyor, ona bir tokat attıktan sonra esas konularına geçiyorlar. Hem de nasıl çok bilmiş bir tonda: “Biz size demedik mi?” havasında. “Arap baharı devrim falan değil.” Hemen soralım, peki neydi? Bunların alayı o dönemde şöyle diyordu: “Bu hareketler, aslında Amerika'nın Ortadoğu ve Kuzey Afrika'ya yeniden dizayn etmesidir. Amerika ılımlı İslam'ı hâkim kılmak istiyor.”

“Biz size demedik mi?” diyenler, biraz durumun ne olduğuna baksalar iyi ederler. Ne dediniz, ne oldu? Bir: Arap devriminin en güçlü olduğu yerlerde, Mısır'da, Tunus'ta, Yemen'de ılımlı İslam hâkimiyet kuramadı. Mısır'da eski rejim geri geldi. Tunus'ta burjuva demokrasisi yerleşti. Yemen iç savaş yaşıyor. Siz ise Amerika Ortadoğu'yu yeniden dizayn ediyor demiştiniz. Bari deyin ki Amerika büyük bir başarısızlık yaşadı. Yok demiyorsanız, susun.

İki: ılımlı İslam değil, tekfirci-mezhepci akımlar güçlendi. DAİŞ bunların en önemlisi. ABD de Esad'ı bıraktı, DAİŞ'le dalıyor. Öncelik DAİŞ'i yenmek diyor. Ne oldu? Bunu nasıl açıklıyorsunuz? Hani ABD Ortadoğu'yu yeniden dizayn etmek istiyordu. Mısır'da eski rejime razı oldu. Suriye'de de Esad gitse Baas'a razı olacak neredeyse!

Müslüman kitlelerden korktuğu için sınıf mücadelesini bile reddeden solculara şimdi hiç beklemedikleri bir yerden destek geldi: Diyanet İşleri resmi bir belgesinde aynen onlar gibi “Arap baharı”nın bugün olan bitenin esas sorumlusu gibi sundu! Şubat ayı içinde düzenlenen 32. İl Müftüleri İstişare Toplantısı'nın sonuç bildirgesi Diyanet İşleri Başkanı Mehmet Görmez tarafından açıklandı. Okuyalım:

“Arap Baharı” söylemiyle Kuzey Afrika'da başlayan, dalga dalga Ortadoğu ve Afrika kıtasına yayılan çatışma ve kaos ortamı, bilhassa Suriye krizi ile birlikte uluslararası ölçekte bir trajediye dönüşmüştür. Bu süreçte geleneksel dini-tarihi yapılar tahrip edilmiş, bilimsel ve kültürel miras yağmalanmış, kitleleşmiş sebebiyet verilmiş ve insanlarda büyük korku ve umutsuzluklar meydana getirilmiştir. Maalesef yaşı dünyamız bir kere daha küresel ölçekte uluslararası bir savaşın eşğine getirilmiştir.”

Haydi Kemalistler ve yarıdakçılar sevinin, müteffik geldi size! Tabii insan Diyanet İşleri'nin sayısını analiz etmeye de ilgisizdir. Beyefendi, siz babanın kızına şehvet duyması günah mıdır değil midir, o konuda verilen fetvalarla uğraşın. Milyonlarca Arap emekçisinin zulüm düzenine karşı ayaklanıp firavunları devirdiği devrimleri karalamak sizin işiniz değil!

Arap devriminin gerçeği aşırdı: İşçi ve emekçi kitleler devrimci bir dizi ayaklanmaya rağmen iktidarı ele alamamışlardır. Bunun için gerekli olan devrimci partileri yoktu. Karşı devrimci güçler çeşitli başka yöntemlerin yanı sıra özellikle Suriye'de mezhepci-tekfirci grupları silahlandırmışlardır. Yani DAİŞ ve benzerleri, devrimin ürünü değildir. Tersine devrimin yenilgisinin ürünüdür.

Bir devrimin yenilmesi onun devrim olmadığını kanıtlamaz. Öyle olsaydı, Fransa'da 1851'de Bonapartist diktatörlük kuruldu diye 1848 devrimi, devrim sayılmazdı. Oysa Bonapartist diktatörlük devrim yenildiği için kurulmuştur. Almanya'da 1918-23 arasındaki devrimci atılım, bu dönem Nazi iktidarıyla sonuçlandırdığına göre devrim sayılmazdı. Oysa Nazizm devrim yenildiği için kazanmıştır.

Diyanet devrimleri karalamak için böyle konuşuyor. Halk, devrim kargaşa getiriyor desin ve devrimden soğusun diye. Siz solcu geçiniyorsunuz. Size ne oluyor?

DİP'in Olağanüstü Kongresi: savaşa karşı savaş!

Devrimci İşçi Partisi (DİP), kapitalizmin insanlığı bir kez daha dünya savaşının eşiğine getirmiş olduğuna işaret ederek, daha önceki dünya savaşları nasıl bitirildiyse bir Üçüncü Dünya Savaşı başlarsa bunun da aynı yöntemle sona erdirileceğini vurguladı: sınıf mücadelesi ve devrim. Dünya savaşını sınıflar arası savaşa çevirmek.

DİP, geçtiğimiz günlerde I. Olağanüs-tü Kongresi’ni topladı. Partinin III. Olağan Kongresi geçen yıl bahar aylarında toplanmıştı. IV. Kongre’nin bir yıl daha toplanması gerekmiyordu. Ama DİP, içinden geçmekte olduğumuz koşulla-rın olağanüstü karakteri dolayısıyla bir Olağanüstü Kongre toplayarak yaklaşan büyük savaş tehlikesine karşı stratejisini belirledi.

DİP’in bu adımı atmasına yol açan en önemli somut gelişme, 2016’nın ilk gününün gecesi Suudi Arabistan’ın, kendi Şii azınlığının en önemli sözcüsü konu-munda olan din adamı Şeyh Nimer el-Nimer’in boynunu vurduoması oldu. Parti, Ortadoğu’da bir mezhep savaşının boyut-

Suriye’de ateşkes, Suudi Arabistan’da savaş provası!

ABD ile Rusya arasında sürdürülen görüşmeler şimdilik sonuç verdi. 27 Şubat Cumartesi günü Suriye’de ateşkes ilan edildi. Kısmi bazı ihlallere rağmen, ilk birkaç gün boyunca ateşkesin koşullarının yerine getirildiğini söylemek olanaklı.

Ateşkesin en önemli koşulları şöyle özetlenebilir: ateşkes DAİŞ’i ve Birleşmiş Milletler’in terör örgütü listesin-de yer alan El Kaide’ye bağlı El Nusra Cephesi’ni kapsamıyor. Rusya, ABD, Suriye Ordusu ve YPG, bu iki örgütü vura-bilecekler. Devletler gibi ateşkesi kabul eden bütün örgütlerin de silahlı saldırıl-rına son vermeleri gerekiyor. Toprak elde etme girişimlerinin sonlanması gerekiyor. Ayrıca insani yardıma da izin verilmesi gerekiyor. Bu koşullar şimdilik yerine gelmiş durumda.

Son dönemde ortaya çıkan durum, ateşkesin ne amaçla benimsendiğini açıklıyor. Suriye Ordusu’nun Rus hava desteğiyle özellikle Halep bölgesinde elde ettiği kazanımlar, Esad’ın düşüşü-nü saplantı hâline getirmiş olan Sünni Troyka’yı (Suudi Arabistan, Katar, AKP Türkiyesi) Suriye savaşına boylu boyuna savunma gücü YPG’nin Azce dolayla-rında yeni mevziler elde etmesinden ra-hatsızdı. ABD Sünni Troyka’yı bir yandan Rusya’yı durdurmak için bir tehdit unsuru olarak kullanıyor, ama bir yandan da Troyka’nın Suriye’ye karadan girme-sine yeşil ışık yakmıyordu. Çünkü bunun özellikle Rusya ile Türkiye’nin birbiri-riyle savaşa girmesi ve böylece bir Üçün-cü Dünya Savaşı’na yol açması ihtimalini doğurduğunu görüyordu. Kendisi ise şim-

ları ölçülemeyecek derecede tehlikeli bir savaşın hızla dünya savaşına dönüşmesi yıllardır saptamıştı. Ama Sünni-Şii müca-delesi yıllardır Irak, Bahreyn, Suriye ve Yemen’de vekâleten savaşlar aracılığıyla yürütülüyordu. Şimdi Nimer el-Nimer’in idamıyla esas aktörler, Suudi Arabistan ve İran artık çıplak biçimde karşı karşıya geliyordu. Buna ilaveten, Rusya’nın Suri-ye Ordusu’na verdiği desteğin mezhepçi-tekfirci muhalefeti geriletmesi, özellikle Halep’i yeniden Suriye Ordusu’nca ele geçirilmesi olasılığı Sünni Troyka’yı (Suud-Katar-AKP Türkiyesi) çok rahat-sız ediyordu. Nihayet, PYD/YPG’nin DAİŞ’e karşı askeri başarıları da AKP yönetiminin büyük tepkisini çekiyordu.

Ortadoğu’da patlak verecek böyle bir savaşın hızla dünya savaşına dönüşmesi işten bile değildi. İşte savaş için bir yol haritası belirlemek bunun için önemliydi.

DİP, Olağanüstü Kongre kararını Ocak başlarında aldı. Şubat ayının orta-sında uluslararası planda da, Türkiye’de de herkes bir Üçüncü Dünya Savaşı ola-sılığından söz ediyordu! DİP somut du-rumun somut analizi yoluyla proletarya güçlerinin politik ihtiyaçlarına erkenden cevap verme olanağına kavuşmuş oluyo-rdu.

Dünya savaşını sınıf savaşına çevirmek

Kongre, dünya savaşı veya Ortadoğu

leri dışında nükleer güç Pakistan ve Arap dünyasının önemli gücü Mısır’ın yanı sıra, Fas, Sudan gibi ülkeler de tabrikata katılıyor.

Bir ülke daha var. Kambersiz düğün mü olurmuş! AKP hükümeti Riyad “Teröre Karşı İslam İttifakı”nı ilk açıkladı-ğında “asker vermeyeceğini” belirtmişti. Bunun bir “alıştırma” operasyonu oldu-ğu her şeyden belliydi. Nitekim, şimdi “Kuzey’in Gökgürültüsü”ne katılanların arasında Türk Silahlı Kuvvetleri de var.

Sadece Suriye değil, Irak ve Lübnan da hedefte

Sünni cephenin hedefinde sadece Su-riye de yok! Irak’ta “Şii milisleri” olarak bilinen güçler de Suud’u çok rahatsız ediy-or. Bunlar esas olarak üç gücten oluşu-yor. Asaib Ahl el Hak, Kata’ib Hizbullah ve Bedr. Bunlar “Halk Seferberliği Güçle-ri” adı altında bir ortak kuvvet oluşturmuş durumda. İddiaya göre bu kuvvet 100 bin kişilik bir orduya denk boyutlarda. Öte yandan, Suudi Arabistan Lübnan’a da takmış durumda. İki ülke arasında geri-lim son dönemde tırmanıp duruyor. En son Suud Lübnan’a daha önce vaat ettiği ekonomik yardımı kesmeyi kararlaştırdı. Bunun nedeni, Lübnan Hizbullah’ını Esad rejimine askeri destek vermesi. Hiz-bullah örgütü, bugünkü güçler dengesin-de Lübnan’ın politik hayatı üzerinde ilk elden etki sahibi olduğu için bu ülke de Suud’un hedefleri arasında girmiş bulun-u-yor.

Irak, Suriye, Lübnan... Bunların hep-sinin ardında İran’ın olduğu, tam da bu ülkelerin (Bahreyn ve Suudi Arabistan’ın doğu vilayetleri ile birlikte) “Şii Hilali” diye anılan bölgesel bileşimi temsil ettiği ortada. Öyleyse sonuç açık: Sünni cephe Şiilere (ve kaderini onlarla birleştirmek zorunda kalan) Alevilere savaş açmak-ta kararlı. **Mezhep savaşı kılığında bir ekonomik çıkar savaşı** olarak nitelen-meli bu savaş.

Böyle bir savaş böylesine gündemde iken, insan Suriye’deki ateşkesi nasıl cid-diye alabilir? Bu ateşkesin bir tek anlamı var: bütün güçlerin yaklaşan mezhep sa-vaşına kendi hazırlıklarını yapmaları. Biz enternasyonalistler de kendi kampımızı inşa etmek için bütün bu fırsatlardan yar-lanlanmalıyız.

savaşı karşısında pasifizmin hiçbir işe yaramayacağını, emperyalist tekellerin veya petrol rantıyla yaşayan devletlerin, ekonomik çıkarlarından, barış çağrısı ya-pan pasifist vaazlarla vazgeçmeyecekleri-nin altını çizdi. Tarihin dersi açıktı: şayet 20. yüzyılda yaşanan iki dünya savaşına son verilebilseyse, Hitler’ın insanlığı ve uygarlığı mahvetmesi engellenebilseyse, bunun nedeni sınıf mücadelesidir, dev-rimdir, savaşın yerine sınıf savaşının ge-çirilmesidir. Birinci Dünya Savaşı’nı Rus ve Alman devrimleri bitirmiştir. İkincisini ise hem Ekim devriminin ürünü olan Sovyet devleti ve Kızıl Ordu, hem de Batı’da Fransa’dan başlayarak bütün Akdeniz kuşağından doğuda Çin’e, Vietnam’a,

Kore’ye kadar işçilerin ve yoksul köy-lülerin mücadelesi. Öyleyse, bir Üçüncü Dünya Savaşı gerçekleşirse, bunu da pa-sifizm (yani soyut barış dilekleri) değil, sınıf mücadelesi ve devrim durduracaktır. Savaşın nedeni kapitalizmse, savaşa son vermek için kapitalizmi ortadan kaldır-mak üzere mücadele etmek gerekir.

Türkiye’de belirleyici faktör sınıf mücadelesi

Kongre, AKP yönetiminin hem Türkiye’nin Kürt kentlerinde kısıktığı savaşı, hem de Rojava’ya karşı da topçu ateşle ilk savaşı başlatmış olmasını ele alan bir çağrıda, aslında artık Kürdistan’ı (şimdilik İran Kürdistanı hariç) parça-

Türkiye Üçüncü Dünya Savaşı’nı çıkaran ülke mi olacak?

Halep, 21. Yüzyılın Saraybosnası mı olacak? Türkiye Üçüncü Dünya Savaşı’nı çıkaran ülke mi olacak? Suriye’de son ateşkes ilan edilene kadar bu sorular bü-tün ağırlığıyla gündeme oturmuştu. Bu satırlar yazılırken ateşkes devam ediy-or. Ama bu ateşkesin ne kadar kırılğan oldu-ğunu vurguluyoruz. Öyleyse, yarın aynı sorular yeniden gündeme girecek.

Senaryo son derecede berrak. Tür-kiye, Halep’in Kürt ordusu tarafın-dan adım adım tekfirçi çetelerden geri alınmasında Suud ve Katar ile birlikte son derecede rahatsız. Bu gelişme aynı zamanda Türkiye sınırından Halep çev-resindeki tekfirçi çetelere giden tedarik yolunu da kapatıyor. Ayrıca, bu yolu kapatan güçler arasında Türkiye-Suriye sınır boyundaki bölgenin yeni bir seridi-ni ele geçirmekte olan Rojava savunma gücü YPG var. Bunların hepsi bir araya gelince, Tayyip Erdoğan ve AKP hükü-

meti Suriye’ye askeri müdahale eğilimi içine giriyor. Zaten Azez yakınlarında YPG’nin top ateşine tutulması da bunun ilk işareti.

Ama Türkiye Suriye’ye askeri mü-dahaleyle kalkışır kalkışmaz, karşısında dünyanın ikinci büyük askeri gücü ve nükleer bir kuvvet olan Rusya’yı bula-cak. Bu, Türkiye’nin işçi-emekçi sınıf-ları için yeterli bir kâbus. Ama senaryo-nun bir sonraki adımı bütün dünya için kâbus. Türkiye ile Rusya savaşa tutuşur-larsa, Türkiye’nin NATO müttefiklerinin de savaşa katılmaları bir yerden sonra zorunluluk haline gelebilir. Böylece dün-ya savaşı başlamış olacak!

NATO savaşa girmese bir fela-ket, girerse başka bir felaket! Tablo bu kadar berrakken Tayyip Erdoğan ve AKP hükümeti hâlâ ateşle oynamak-ta ısrarlı. AKP’nin Suriye politikasına son verilmedikçe beladan kurtulamaya-

İran halkı nükleer anlaşmayı onayladı!

İran’da 26 Şubat günü yapılan se-çimler, Cumhurbaşkanı Ruhani ve Dışişleri Bakanı Muhammed Cevad Zarifi tarafından geçen Temmuz’da im-zalanan, karşı tarafın başını ABD’nin çektiği **nükleer anlaşmasının refe-randumu** işlevini gördü. Ruhani’yi destekleyen iki ayrı akım, “reformcu-lar” olarak bilinen akım ile “ılımlılar” (ya da “ılımlı muhafazakârlar”) olarak tanımlanan akım büyük ölçüde birlik-te hareket ederek anlaşmaya karşı tavır alan ve “katı muhafazakârlar” olarak anılan akıma karşı büyük bir üstünlük elde ettiler.

Nükleer anlaşması, İran halkı ta-rafından sadece İran’ın nükleer silah yapımından vazgeçmesi karşılığında Batı’nın ekonomik yaptırımları kaldır-ilması olarak algılanmıyor. Bir yanıyla,

lardaki mücadelenin birleşik bir mü-cadele haline geldiğini, Türk ve Kürt burjuvazisinin Irak Kürdistanı’nın petrol zenginliğine göz koyduğunu, Erdoğan-Barzani ekseninde ve emperyalizmle aynı doğrultuda bir hâkim sınıf çözüümü peşin-de olduğunu, buna karşılık Türkiye’deki Kürt hareketinin ve Rojava’nın tek çıkar yolunun Kürdistan’da sınıf mücadelesini ve emperyalizme karşı mücadeleyi yük-seltmek olduğunu vurguladı.

Türkiye’nin kendi politik hayatın-da esas büyük değişikliği, işçi sınıfının masaya yumruğunu vurmasının gerçek-leştireceğinin altını çizdi. Bu bağlamda, 2015 Mayıs’ında Bursa’dan başlayan fiili metal grevinin sınıf mücadelesinin genel

atmosferini değiştirmiş olduğuna, bugün bir yandan asgari ücret kıdem farkının, öte yandan kıdem tazminatının savunul-ması ve kiralık işçiliğin püskürtülmesi ça-basının işçi hareketinde bir hareketlenme yarattığına işaret etti. Bunun da ötesinde, metalde 2017’de yeni sözleşme dönemi geldiğinde fırtınanın patlak vereceğini vurguladı. DİP, hükümetin savaş kıskırt-cısı tutumuna karşı en iyi panzehirin işçi mücadeleleri olduğunun altını çizdi.

I. Olağanüstü Kongre olağanüstü doğru bir karar ve olağanüstü başarılı bir kongre olarak DİP’in ve Türkiye’de dev-rimci Marksizm’in tarihinde şimdiden ye-rini almış bulunuyor.

çağız. Ama AKP’nin Suriye politikası bir rastlantı, bir kaza değil ki! Tayyip Erdoğan’ın Ortadoğu, Kuzey Afrika ve eski Osmanlı coğrafyasında bütün Sünni âleminin “reis”i olma ihtirasının bir ilk basamağından başka hiçbir şey değil. Ayrıca, Erdoğan Türkiye içinde Kürtle-re karşı, Ortadoğu’da ise Suriye’ye karşı savaşı kendi başkanlığının yolunu doğe-mek için kasıtlı olarak kısıktırıyor.

Öyleyse, ulaşılabcek sonuç açık: Tay-yip Erdoğan ve AKP’yi yenilgiye uğrat-madan bir Ortadoğu, hatta dünya savaşı tehlikesinden kurtulmak mümkün değil. Barış istemek yetmez, AKP’yi yenme-den bu savaş bitmez!

Türkiye’nin ikinci Kürt cephesi

Türkiye kendi Kürtlerinden sonra Suriye Kürtleriyle de savaşmaya başladı. Sınra yaklaşık 10 kilometre uzaklıktaki Azez yakınında bulunan YPG güçleri-nin top ateşiyile vurulması, **Türkiye’yi Rojava ile ilk kez savaşa sokmuş oldu!** Düzen basını, ister AKP yanlısı ister değil, bu çok önemli gerçeğin alt-ını çizmekten kaçmıyor. Türkiye sadece YPG’ye top atmıyor, Rojava olarak an-ılan özerk siyasi birime de ilk kez savaş açmış oluyor.

Suriye’de tekfirci barbarlığa kar-şı en etkili şekilde savaş veren kuvvet, Rojava’nın savunma gücü YPG. Bu konuda bütün dünya hemfikir. Ama Tayyip Erdoğan ve AKP yine de, hatta biraz da bunun için, yani tekfirci barbar-lığa karşı en etkili şekilde savaşan kuv-vet olduğu için, düşman YPG’ye. Tabii onun arındakı siyasi güç olan PYD’ye de. Gerekeçesi de bu güçlerin PKK ile yakından bağlantılı olmaları. Ama bu düşmanlıkta en yakın müttefiki, NATO ortağı ABD’nin bile desteğini alamıyor. Erdoğan yanlıları bunu halkı serserm ye-rine koyarak “PKK’nin arkasında ABD

Atlen Yıldırım

AKP’nin Suriye merkezli Ortadoğu politikasının iflasına dair notlar

Suriye merkezli Ortadoğu’daki gelişmeler gündemin ön sıralarında-ki yerini korumaya devam ediyor. Rusya’nın bölgeye yönelik yaklaşık olarak 4,5 ay boyunca hava operasyonu ile yaptığı müdahale, dengeleri büyük ölçüde değiştirdi. Yöntem açısından bu gidişattan memnun olanlar ve memnun olmayanlar ayrımlına dikkat etmemiz de bu konuda berraklaşmamızı ko-ulaştırabilir. Bu gidişattan memnun olanlar belli: Esad bundan memnun. Bağdat merkezi hükümeti memnun. Tahran süreci olumlu görüyor. Rusya memnun. Filistin solu memnun. Gaz-rimci Marksizm’in tarihinde şimdiden ye-rini almış bulunuyor.

Azez hattında son derece daralmış bir yer var. Rakka’ya doğru bir hareket yapılıyor. Kim yapıyor bunları? Filistin solu ve Filistin milliyetçileri. Yaklaşık 800-1000 kişilik bir ekiple. Bu, den-gelerin herkes açısından değiştiğini gösteriyor. İsrail açısından da başka bir sinyal bu. Şimdi orada nasıl bazı şeri-atçı Filistinlileri cihatçılar saflarına alıp Esad rejimine ve Kürtlere karşı savaşt-ırdırlarsa aynı şeyin daha fazlası bu kez sordan geliyor. Çünkü dengeler değişti.

Mesele şudur: DAİŞ’in elindeki bölge Türkiye’ye doğru küçük bir kor-idör halinde epey daralmış durumda. Ama bir şey dikkatten kaçmasın: aş-ağıda başka bir koridorla, Samandağ’ı Yaladağ doğrultusunda İldil gibi söz konusu. Bu hatta zaten bir geçiş kapısı var. Ama neyi istiyor? Halep’i. *Azez’* in kontrolünün anlamı aslında Halep için son kartı oynamaktır. Azez demek as-lında Halep demektir. Rus hava harekâtı başladığı ilk günden itibaren bütün mesele Halep’tir. Zaten Lazkiye’nin Şam’da kalacağı, Rakka’nın Suriye ordusunun, girse bile kontrol edemeye-ceği bir tür Kandahar olacağına tahmin etmek zor değil. Bütün mesele nerede kalacağı belli olmayan Halep’ti. Şimdi Halep’e yönelik son hamleler yapı-lıyor. ABD ve Rusya’nın üzerinde muta-bık kaldığı ateşkes planlanıyor.

Şimdi asıl somut konumuz olan Azez sorununa dönersek, son 6 aylık sürecin temel özelliklerinden birisi, ABD ve Rusya’nın uzun süredir pek az konuda yapabildiği bir şeyi yap-madan bir Ortadoğu, hatta dünya savaşı tehlikesinden kurtulmak mümkün değil. Barış istemek yetmez, AKP’yi yenme-den bu savaş bitmez!

Sınırcı durum şudur: ateşkes gitmeden önce herkes sahada gücünü test etmeye çalışıyor. Ancak sınırlar çok tehlikeli bir biçimde zorluyor taraf-lar. Erdoğan ve AKP de bunu yapıyor. Çünkü ateşkes olduğu andan itibaren iyi kötü en azından buna uyacak taraf-lar açısından denge değişmiş olacak. Sınırcı durum şudur: ateşkes gitmeden önce herkes sahada gücünü test etmeye çalışıyor. Ancak sınırlar çok tehlikeli bir biçimde zorluyor taraf-lar. Erdoğan ve AKP de bunu yapıyor. Çünkü ateşkes olduğu andan itibaren iyi kötü en azından buna uyacak taraf-lar açısından denge değişmiş olacak. Sınırcı durum şudur: ateşkes gitmeden önce herkes sahada gücünü test etmeye çalışıyor. Ancak sınırlar çok tehlikeli bir biçimde zorluyor taraf-lar. Erdoğan ve AKP de bunu yapıyor. Çünkü ateşkes olduğu andan itibaren iyi kötü en azından buna uyacak taraf-lar açısından denge değişmiş olacak.

Uluslararası denklem açısından ba-kıldığında, Türkiye’nin herhalde bunca yıllık tarihi, itibarının ve ağırlığının hiç bu kadar düşük olduğu bir dönem gör-memiştir. Bunun AKP’nin çözülme ve gerileme sürecini hızlandıracağı açıktır. Bu tabloya başta asgari ücret kıdem farkı olmak üzere talepleri için müca-dele eğilimleri güçlenen işçi sınıfını, Gezi’de başlayan halk isyanından ciddi etkiler taşıyan Artvin halkının yaşam alanlarını savunan militan direnişini ve Kürt halkının aylarca süren abluka ve katliamlar serisine boyun eğmez dire-nişini ekleyelim.

Sürekli bağırımları, etrafı yüksek sesle hakarete boğmaları Erdoğan ve AKP’nin gücünü değil, çaresizliğini yansıtmıyor mu?

Mustafa Kemal Çoşkun

AKP ve Faşizm

Türkiye’de solun en azından bir kısmının en verimsiz kolaycılıklarından biri, olur olmaz faşizmden bahsetmektir. Oysa politika ve rejim düzleminde her olayı faşizm ile açıklamak yersizdir. Bunun birkaç önemli sakıncası vardır. Bunlardan birincisi, aralarındaki farklılıkları görmezden gelerek her türlü otoriter ve baskıcı rejimi faşizm olarak nitelendirmektedir. Sanki faşizm tek başına baskıcılıkla ya da otoriterlikle tanımlanabilmiş gibi yanlış bir algıya neden olur bu. Daha da ötesi, birbirinden bütünüyle farklı rejimleri, örneğin 12 Eylül askeri rejimi ile diyelim AKP iktidarının ikisini birden faşist olarak nitelemek gibi aslında oldukça önemli bir hata ile sonuçlanır.

Baskıcı her rejimi faşist olarak nitelmenin ikinci ve belki de sosyalistler açısından en önemli sakıncası, var olan rejime karşı nasıl mücadele edileceğinde ortaya çıkar. Çünkü rejimi nasıl niteliyorsanız mücadelede strateji ve taktiğinizi de ona göre belirlersiniz.

Burada faşizmin ne olduğunun uzun uzun analizini yapacak değiliz. Vurgulamak istediğimiz asıl nokta, şu anda var olan rejime faşist denilemeyeceği, ancak bu ülkeye faşizm gelecekte, bunun mutlaka ırkçı-milliyetçi bir partiyle olmasının gerektiği, AKP’nin de faşistleşebileceğidir.

Bunun birkaç nedeni var. Birincisi, dünyada etkisini devam ettiren ekonomik krize karşı hala yanıt bulunabilmiş değil. Bu, özellikle kimi Avrupa ülkelerinde (Yunanistan, Fransa, Belçika, Almanya vb.) faşist partilerin yükselmesine yol açıyor. Bu tür olağanüstü dönemlerde halk, krizin sorumlusu olarak toplumdaki kimi bireyleri ya da grupları (örneğin göçmenleri, siyahları vb.) görüyorsa çoğunlukla sağ partilere eğilim gösterir. Eğer krizin sorumlusu olarak bütün bir ekonomik-politik sistemi görüyorsa sol-sosyalist partilere yönelecektir. Bu kutuplaşma sadece Avrupa ülkelerinde değil, Türkiye’de de daha net bir biçimde karşımıza çıkabilir.

Burada sorun, burjuvazinin krizden çıkış yolu olarak faşist bir rejimi tercih edip etmeyeceğidir. Genel itibarıyla burjuvazi, faşist bir rejimden yana değildir. Daha çok burjuva demokratik yollarla sorunlarına çözüm arayışı içerisindedir. Ancak başka çıkar yol kalmadığında faşist rejimlere de ihtiyacı duyabilir. Nitekim, ekonomik kriz karşısında işçi sınıfını bir bütün olarak yenilgiye uğratmak ancak böyle mümkün olabilir.

Ekonomik kriz yanında bir de giderek büyüyen Kürt sorunu da göz önünde tutulduğunda ve AKP’nin şimdilerde Kürt sorunu karşısındaki tutumu da belli olduğuna göre, Türkiye’de faşist bir rejimin asla olmayacağını söylemek zordur. Şu an baskıcı ve otoriter yöntemlerle kitleleri bastırmaya çalışan AKP, giderek faşist bir rejimin kurucusuna da dönüşebilir bu nedenle.

Ancak bunun tersi de mümkün, yani AKP’nin yenilmesi. Zira bugün sol tarafından faşist olarak nitelenen AKP’nin bu baskıcı ve otoriter tutumu, faşizm bir yana, aslında giderek iktidarın ellerinden kaydığını hissettirmelerinden ve geniş halk kesimlerinden büyük korku duymalarından kaynaklanıyor gibi geliyor bana. Bu anlamda verilecek mücadele var olan faşist bir rejime karşı değil, olası bir faşist rejimin kurucusu olabilecek baskıcı ve otoriter bir iktidara karşı olacaktır. Bu ise diğer burjuva partileri ile değil, halk ile ittifak kurulmasıyla gerçekleştirilebilir ancak.

Artvin, Cerattepe’de fiili mücadeleyi sürdürmek zorunda kalacaktır!

Kapitalistler, hidroelektrik santrallerini (HES’leri) bu bölgede toplam 120 adede çıkarmaya çalışıyor. Kapitalistlerin saldırıları bununla da bitmiyor, bölgedeki yeraltı ve yerüstü kaynaklarını mahvedip sahte çevre raporlarıyla maden açıyorlar. İşte, Cerattepe’nin hikâyesi de bu şekilde başladı.

Coğrafya kitapları, Karadeniz bölgesinin sert iklimi ne maruz kalsa da, dağların şekli rüzgârları fön etkisine çeviren, böylece bölgeyi ılıman iklimle kavuşturan şehir olarak yazar Artvin’i. Son dönemlerde yapılan 10 civarında Hidroelektrik santrali, bu bölgede ne dağıttı ki de ılıman iklim! Ancak bununla yetinmeyen kapitalistler, yerel enerji sağlamadığı bilimsel verilerle ispatlanmış olan Hidroelektrik Santrallerini (HES’leri) bu bölgede toplam 120 adede çıkarmaya çalışıyor. Kapitalistlerin saldırıları bununla da bitmiyor; bölgedeki yeraltı ve yerüstü kaynaklarını mahvedip sahte çevre raporlarıyla maden açıyorlar. İşte, Şubat ayının gündemine oturan Cerattepe’nin hikâyesi de 1990 yılında bu şekilde başladı. Yani tam 26 yıl önce!

1990’lar boyunca Cominco Madencilige, 2000’li yılların ilk yarısında da Kanadalı Imnet Mining’e karşı benzer bir mücadele yürütüyor ve Kanadalı şirketleri memleketlerinden kovuyor Artvinliler. Ama bu sadece iki yıl gibi kısa bir süre nefes almalarını sağlıyor. Çünkü 2010 yılında çıkan yeni maden yasasıyla bölge yeniden madencilik faaliyetine açılıyor. 2012 yılında gerçekleşen bir ihalenin sonrasında şehrin üst kotlarına yayılmış 4361 hektar büyüklüğünde iki alanda madencilik hakkı, Özalın şirketine (ismi manidar!) veriliyor. Artvin Arhavili Özalın, kısa bir süre sonra bu hakkı daha büyük bir sermaye grubu olan Rize menseli Cengiz Holding’e devrediyor.

Holding hemen ÇED raporuna başvuruda bulunuyor.

Bu devir sonrası, Artvinliler diğer firmalara yaptıkları gibi bu sefer de hukuk yoluna başvurup davayı kazanıyor ama Cengiz Holding durur mu hiç? Tabi ki durmuyor ve şirket birkaç küçük değişiklik yaptı ÇED raporu ile bakanlığa başvurup jet hızıyla onay alıyor. Buna karşılık Artvinliler son bir kere daha dava açıyor ve Cengiz Holding’in çalışanlarını engellemek için birlikleşiyor.

Evet, bu bir kazanımdır. Ancak önümüzde, iktidara geldiği zamandan beri hukuk tanımayan bir hükümet mevcut olduğu gerçeği durmakla beraber, söz konusu Cengiz Holding’in, AKP’nin 422 milyon liralık borcunu sildiğini unutmamak gerekli. Dolayısıyla Davutoğlu’nun “hukuki süreç tamamlanana kadar” ile başlayan sözü gerçeğe dönüştürüldü. Zaten bu sebeple Artvinli heyet ile Davutoğlu’nun görüşmeleri sürerken Orman Müdürlüğü tarafından Cengiz Holding’e söz konusu maden için arazi tahsis yapıldı! Yine bu sebeple de kolluk halen Cerattepe’yi terk etmedi! Ve yine bu sebeple, iş makineleri halen söz konusu madenin başında bekliyor!

Artvinli kardeşlerimizin yolu, fiili mücadelenin devamından geçiyor. Kobani serhildanının, Gezi ile başlayan halk isyanının yolundan geçiyor! Bursa’da metal işçilerinin hiçbir yasada tanımlanmamış fiili grevinin yolundan geçiyor!

Sım gaz stokları ele geçiriliyor ve uçurumda aşağı atılıyor! Kayalar, Tomalar geçmesin diye yollara serpiştiriliyor. Bu mücadele maden çalışmasını beklenildiği gibi durduruyor ve Artvinli bir heyet ile görüşen başbakan Davutoğlu, “Cerattepe’de hukuki süreç tamamlanana kadar madencilik faaliyeti durdurulacak” sözü veriyor.

Evet, bu bir kazanımdır. Ancak önümüzde, iktidara geldiği zamandan beri hukuk tanımayan bir hükümet mevcut olduğu gerçeği durmakla beraber, söz konusu Cengiz Holding’in, AKP’nin 422 milyon liralık borcunu sildiğini unutmamak gerekli. Dolayısıyla Davutoğlu’nun “hukuki süreç tamamlanana kadar” ile başlayan sözü gerçeğe dönüştürüldü. Zaten bu sebeple Artvinli heyet ile Davutoğlu’nun görüşmeleri sürerken Orman Müdürlüğü tarafından Cengiz Holding’e söz konusu maden için arazi tahsis yapıldı! Yine bu sebeple de kolluk halen Cerattepe’yi terk etmedi! Ve yine bu sebeple, iş makineleri halen söz konusu madenin başında bekliyor!

Artvinli kardeşlerimizin yolu, fiili mücadelenin devamından geçiyor. Kobani serhildanının, Gezi ile başlayan halk isyanının yolundan geçiyor! Bursa’da metal işçilerinin hiçbir yasada tanımlanmamış fiili grevinin yolundan geçiyor!

Kadın düşmanı Davutoğlu!

Dünya Emekçi Kadınlar Günü 8 Mart, Türkiye’nin dört bir köşesinde yasalandı! Bu ülkeyi yöneten hükümet aklını kaçırmış olmalı! Cuma günü bir gazeteyi basan polis, Pazar günü bir yüzyıldan daha uzun süredir bütün ülkelerde dünya çapında kutlanan bir gün olan Dünya Emekçi Kadınlar Günü’nü yasaklıyor. Neye dayandırıyorsunuz bu yasağı? **Türkiye Cumhuriyeti anayasasında “her türlü toplantı ve gösteri yürüyüşü yasaktır” yazıyor da biz mi fark etmedik?**

“Vururum”!

Polis, İstanbul Kadıköy’de 8 Mart vesilesiyle toplanan kadınlara “slogan atanı vururum” diye bağırtıyor.

Bu cümleyi üç ayrı biçimde ele almak mümkün. Birincisi, “slogan atanı vurmak” ne demek? Slogan, ifadenin kolektif biçimlenişidir. **Te-kil insan söz söyler, topluluk slogan atar.** Şayet siz “slogan atanı vurur”sanız demek ki ağzını açanı, ifade özgürlüğünü kullananı “vuruyorsunuz” demektir. Bu polisler sana bağlı Davutoğlu! Sen bunu itiraf ediyorsun demektir! Başbakan!

Velev ki yürüyüş yasaklanmış. Devletin, hükümetin, polisin öyle bir hakkı yok, ama diyelim ki oldu. Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasası böyle durumlarda neyin suç olduğunu, neyin hukuk dışı olduğunu tanımlar. Bunların cezasını da. Bunların arasında polisin “slogan atanı vurmaması” yoktur. O polis yasaları ayaklar altına almıştır! O polisin ağzını kapatmayı bileceksin Davutoğlu! Şayet başbakansan!

Tehdit kendi içinde korkunç, ama aynı zamanda kadınlara yönelik için iyice vahim. Ne slogan atabilirdi kadınlar? “Kadına yönelik şiddete son!” Cevap. “Sus, vururum.” Bunun anlamı açıklar Davutoğlu: Kadına yönelik şiddetin devamını şiddetle savunuyor senin hükümetin! Başbakansan eğer!

Başbakanın gelsin!

Aynı polis midir, bu kişi İstanbul polisinin kılhanbeylik uzmanı mıdır, bilinmiyor! Bir polis de “erkeğin gelsin!” diye bağırmış kadınlara. Neden erkeği gelsin? Çünkü kadının aşağılık yaratıktır, erkeği gelsin ki er ere hesaplaşılsın.

Öyle mi Davutoğlu? Bu sözü söyleyen adam senin emrinde

hareket ediyor. Eğer etmiyorsa, o zaman susturacaksın. Her polisin davranışından sen mesulün Davutoğlu! Ya cezalandırırın ya da o adamın ağzından çıkan her sözün sorumlusu sen olursun.

Kürt kentlerinde duvarlara Kürtleri aşağılayan sözler yazan “Esedullah Timi” konusunda en ufak bir yaptırım uygulanmadı. O zaman sen bu polisi açığa alana, eşit kadın yurttaşlarımıza yaptığı hakaret kabul edilemez diyene kadar seni kadın düşmanı ilan ediyoruz, Davutoğlu!

Şayet başbakansan, gel seninle konuşalım!

Barış istemek, çocuklar ölmesin demek yetmez!

AKP’yi yenmeden bu savaş bitmez!

Zırlı birliklerden komandolardan Bordo Belerlere envai çeşit kolluk kuvvetini bölgeye yığmış olmasına rağmen Kürt illerindeki isyan dalgasını kırmakla zorlanıyor devlet. Nusaybin bitiyor Cizre başlıyor, Cizre’nin durulur gibi olduğu yerde İdil boy veriyor. Sur ise gündür haftalardır değil aylardır ağır silahlarla yapılan bir kuşatmaya rağmen teslim olmuyor. Yapılan eylemler, medyanın iddiasının aksine, üç beş militanın hendek kazıp tuzaklama yapmasının çok ötesinde bir boyutta. Devam ettiği yerlerde Kürt gençliğinin geniş kesimlerini kendine çekiyor. İşte tam da bu yüzden kırılmıyor. O hendeklerdeki gençler öldürdünüz mü, arkasında aynı işi yapmaya hazır koca bir gençlik var. Dağa çıkan gençlerin sayısı hemen hemen tüm basın organlarında binlerle ifade ediliyor. İşte tam da bu yüzden kısa vadede sonuç ne olursa olsun uzun vadede savaşın sonucu ilk göze görünenden farklı olacaktır. Günümüzün Kürt gençliğini doksanlarda yakılan köyler ve yarıgışız infazlar doğurmuştu. Buzdolabında bekletilen çocuk bedenleri, yollarda sürüklenen, çıplak şekilde teşhir edilen cesetler, Cizre’deki bodrum... Geleceğin gençliği de bu acılarda mayalanıyor şimdiden. Savaşlar her zaman cephede

zayıf ki tek bir çatlak onu tuzla buz edebilir. O yüzden kulakları sağır edercesine çalınan şovenizmin demir yumruğu ile ezilmeye çalışılıyor. Barış isteyen akademisyenle-

çarpıtılarak veriliyor. Toplumda ortaya çıkan, çatışmaları sorgulayan en küçük ses bile şovenizmin demir yumruğu ile ezilmeye çalışılıyor. Barış isteyen akademisyenle-

çocuklar ölmesin demek yetmez! 7 Haziran sonrası AKP’nin savaşı yeniden başlatmasına yol açan dinamikleri es geçiyor. Tek sorun sivil ölümleriymiş, onun dışında devletin başlattığı savaş haklıymış gibi bir algıya yol açıyor. Medyanın yekvücut hareket ederek sivil ölümlerinin devlet kaynaklı olmadığını konusunda kitleleri ikna etmeyi başarması ise sloganı toptan boşa düşürüyor. İkinci olarak, yine birinci hatasının uzantısı olarak “çocukların ölmemesi için ne olmalı?” sorusuna “barış olmalı” diyebiliyor. Açılımlar döneminden kalma bir alışkanlıkla masanın kolaylıkla yeniden kurulabileceğini düşünme hatasına saplanıyor sloganı sahipleri. Fakat geçmişteki çatışma-süreç diyalektiğinin üzerine oturduğu zemin çoktan eridi. Kuzeyde HDP barajı aşarak başkanlık sistemi için gerekli meclis çoğunluğunu AKP’ye vermişken, güneyde Rojava AKP’nin Suriye politikasının önüne bir engel olarak dikilmişken Kürtlerle savaşmak AKP ve Erdoğan için bir tercih değildir. Adım adım bir varoluş meselesi hâline gelmiştir. Bu yüzden de barışa giden yol, savaşın müsebbibi AKP’nin teşhirinden geçmektedir. En başından beri dediğimiz gibi: “Barış istemek yetmez! AKP’yi yenmeden, bu savaş bitmez!”

len bir mücadeleye dönüşür savaş. 7 Haziran seçimlerinden sonra başlattığı savaşta askeri üstünlüğü kurmakta uzun süre zorlanan AKP de bunun farkında olmalı ki en başından beri sıkı tutuyor işi. Medya, çatışmaların şiddetini yansıtmaktan özellikle kaçınıyor. Bırakın hiçbir vicdana sığmayacak sivil ölümlerinin konuşulmasını, operasyonların askeri boyutu bile

re, yasal haklarını kullanarak greve giden kamu emekçilerine açılan soruşturmalar mesela. Ama bir TV şovenininin sırf “çocuklar ölmesin” diyen izleyicisinin konuşmasını kesmediği için sosyal medyada lince uğraması, hatta sonra ifade vermeye çağırılması AKP’nin korkusunun boyutlarını ortaya koyuyor. Savaşı haklılaştırmak için kurdukları düşünsel duvar öylesine

Çatışmalardaki sivil kayıpların dehşeti, AKP’nin savaş politikalarına karşı çıkan muhalefeti, “çocuklar ölmesin” sloganı etrafında söylem geliştirmeye itti. Yıllardır hasmını “bebek katili” olmakla suçlayan devletin yol açtığı çocuk ölümleri elbette teşhir edilmeli. Ama bu sloganın, politik hattın merkezine konulmasını sakıncalı yapan pek çok zayıflığı da var. Ön-

Dünya kazan devrim kepçe

Syriza'nın maskesi düştü, Yunanistan işçileri genel grevde, köylüler sınıra dayandı!

Ocak ayının son günlerinden başlayarak Yunanistan köylüleri hükümetin getirmek istediği ek vergilere karşı sert bir mücadele başlattı. Traktörleriyle yolları kapatan çiftçiler Yunanistan'ın Arnavutluk, Bulgaristan ve Türkiye ile sınır geçişlerini günlerce karayoluna kapattı. Selanik'te köylülerin yolları kapatması sebebiyle Tarım Bakanı Apostolu ise, traktörleri aşırı yıllık tarım fuarına katılmayı başaramadı. 12 Şubat'ta 30.000'den fazla köylünün, Atina'nın ünlü Sintagma Meydanı'nda toplanması ve polisler tarafından sert çatışmalarla eylemler doruk noktasına ulaştı.

Üçüncü iktisadi buhranın günah keçisi ilan edilip, yıllardır büyük bir saldırı altında olan ve buna karşı da yığılma mücadelesinde Yunanistan işçi sınıfı ise bir kez daha genel grevde. Kitlelerin Troyka'ya ve kemer sıkma politikalarına karşı verdiği mücadelenin gücüyle ve kitlelerin umutlarını kullanarak iktidara gelen Syriza, Troyka ile imzaladığı kölelik antlaşmalarının ardından, daha doğrusu bunun sonucu olarak, son yıllarda iktidarda bulunmuş tüm burjuva partilerine parmak ısırttıracak bir kemer sıkma programıyla Yunanistan işçi sınıfına bir saldırı başlattı. Emeklilik yaşının 67'ye çıkartılıp, emeklilik maaşının %15 düşürülmesini, dolaylı vergilerin artırılmasını ve başta Pire Limanı'nın Çin firması COSCO'ya satılması olmak üzere özelleştirilmelerin hızlandırılmasını içeren programa, Yunanistan işçi sınıfının cevabı genel grev oldu. Hem de bu sefer geçen sene

olduğu gibi, Troyka ile görüşmelerde Syriza hükümetine destek olmak için değil, bizzat gerçek yüzünü sergilemiş olan Syriza hükümetine okkalı bir cevap vermek için!

Hem kamuyu hem de özel sektörü kapsayan grevde sağlık ve ulaşım hizmetleri başta olmak üzere Yunanistan bir günlük grevde dururken, özellikle Atina ve

Selanik'te işçilerin greve gösterdiği yüksek katılım kitlesel yürüyüşlerle taçlandı. Kitlelerin kendine karşı durduğunu görmeye başlayan Syriza grevi desteklediğini açıklayarak garip bir hamle yapsa da, böylesi basit numaralar, Yunanistan işçi sınıfının mücadele içinde dostunu düşmanını git-gide daha iyi bellemesine engel olamayacaktır.

Fransa'da köylüler sokakta!

Fransız köylülüğü, yalnızca son yıllarda değil, son on yıllarda oldukça mücadeleciler bir hat sergiledi. Özellikle José Bové'nin, 1999 yılında, inşaatta süren bir McDonald's binasının yapımında kullanılan parçaları traktörüne bağlayıp sürüklemesi sembolik bir eylem olarak çok ses getirmiş, 2013 yılında, Fransa'nın kuzeyinde yer alan ve Fransız tarımının kalbi denilebilecek Bretonya bölgesindeki köylülerin kızıl boneleri ile başladığı eylemler ise büyük bir kitleselliğe ulaşmıştı. Tüm Fransa'da küçük çiftlikler ise son otuz yılda gerçek bir erime sürecine girmiş durumda. 1988 yılında 480.000 civarında olduğu hesaplanan küçük çiftlikler 2013 itibarıyla 140.000'e inmiş, büyük çiftlikler ise tam aksine 147.000'den 176.000'e çıkmış durumdaydı.

Yeni yılla birlikte, tek sebep bu olmasa da, Rusya pazarının kapanmasının da iyiden iyie katlanılamaz hale getirdiği tarım ürünlerindeki fiyat düşüşü, yeni bir köylü eylemleri dalgasını Fransa'nın gündemine yerleştirmiş durumda. Bölgenin tamamındaki köylüler büyük bir krizle karşı karşıya olsa da, durum domuz üreticileri için özellikle vahim. Avrupa'nın en büyük üçüncü domuz üreticisi olan ve yılda yirmi beş milyon domuzun yetiştirildiği Fransa'da bu sektörün merkezi ise Bretonya bölgesi. Ne var ki, alışılmış düzeyi kilo başı 1,40 avro olan domuz etikinin üreticiden çıkış fiyatı, son iki aydır

serbest düşüğe geçmiş durumda. Son olarak 1,07 avroya düşen fiyat seviyesi, özellikle küçük üreticilerin hızla borç batağına saplanıp batmasına sebep oluyor. Öyle ki, son aylarda sadece Bretonya bölgesinde haftada 8 çiftliğin kapandığı tahmin ediliyor. Bunu da Fransız basının dikkatini çeken bir intihar dalgası izliyor.

Köylülerin buna verdiği cevap ise önce domuz yetiştiricilerinin pembe bereliler adıyla bir örgütlülüğe gitmeleri, ardından ise, sokağa taşan eylemleri oldu. Ocak sonunda köylüler 500 traktör ile Bretonya bölgesinin en büyük şehri Rennes ile Paris arasındaki yolu kapatmış, fakat eylem, somut bir sonuç alınmadan, en büyük köylü sendikası FNSEA'nın inisiyatif ile sonlandırılmıştı. Ardından, 16 Şubat'ta Paris'in bir banliyösünde bulunan Agrimer (Fransa'da tarım standartlarını denetlemekle yetkili kuruluş) binası önünde toplanan köylüler tekerlekler yakarak barikat kurdukları sokakta eylemlerini bütün gün sürdürdüler. 17 Şubat'ta ise köylülerin, bu sefer Ocak ayındaki eylemlere daha kitlesel biçimde, 800'ü aşkın traktörle aynı yolu kapatıp, bazı süpermarketlere giden yabancı malları taşıyan kamyonları durdurup içindeki malları ateşe vermesi sonrası Fransa Başbakanı Valls, köylülerin içinde bulunduğu durumun, biraz da olsa rahatlatılması için avro olan domuz etikinin üreticiden çıkış fiyatı, son iki aydır

Serseri mayın "faşizmi"ne karşı tek tabanca "sosyalizmi"

Amerika Birleşik Devletleri'nde bir şeyler oluyor. Obama'nın ikinci dört yıllık dönemi doluyor olduğu için 2016 Kasım'ında seçim var. Her zaman olduğu gibi, seçim öncesinde iki büyük düzen partisinin kendi adayını belirlemesi için ön seçim yapıyor. Ama bu seferki ön seçim bir garip!

İki parti arasında daha sağda duran Cumhuriyetçi Parti'deki yarış evlere şenlik! Her şeyiyle bir çirkinlik abidesi olan Donald Trump adlı inşaat/gayrimenkul sektörü milyarderi Donald Trump, kadınları aşağılıyor, bütün Meksikalıları tecavüzcü, bütün Müslümanları küfür ediyor, yapmadığı yok. ABD'nin Reagan ve George W. Bush'un şahsında bile görmediği bir gerçiklik anıtı adam! Geleneksel, kır ve kasaba ahalisi Trump'a bayılıyor. Kendi o kadar zenginse Amerika'yı da zenginleştirir diye akıl yürütüyor. Trump birçok eyalette ön seçimi ardına kazanı-

yor. En güçlü rakibi de gerçiklikte ondan aşağı kalmayan Ted Cruz. Bu beyefendi de terör sorununu ABD'de de bu tür bir serseri mayın tipi gerçiklik! Önce "Tea Party" (Çay Partisi) denen daha örgütlü bir akım çıkmıştı. Şimdi bireysel çıkışlar makbul. Kim kazanır diye değil de, sağcı partinin tabanı kime oy veriyor diye sorarsanız, %50'den fazlasının faşizme benzer bir ideolojiye destek verdiğini görürsünüz.

Titre Wall Street! %99 geliyor!

Trump politikacı değil, kapitalist. Yani Cumhuriyetçi Parti'ye dışarıdan geliyor. Bu partiye göre sözde biraz daha "sol" da olan Demokrat Parti'de de benzer bir durum var. Ön seçimde adaylardan biri, Bernie Sanders, siyasi hayatını iki ana düzen partisi dışında geçirmiş, tipik bir 68 solcusu. Ülkenin kuzeydoğusunda Vermont adlı küçük bir eyaletin yıllarca senatör seçilmiş. Ama şimdi 74 yaşında başkanlığa adaylığını koymaya karar verdiğinde Demokrat Parti'ye dışarıdan aday oluyor. Rakibi tarihteki en güçlü adaylardan biri, Hillary Clinton. Eski "first lady" ve Obama'nın ilk dönem dışişleri bakanı. Wall Street'in sevgilisi. Herkes Clinton kolayca kazanır derken... Bernie Sanders onunla şimdilik başa baş gidiyor, hatta bazı araştırmalarda önde!

Sanders'ın böylesine büyük bir başarı kazanıyor olması anlatılmayacak kadar önemli. Bir yalın gerçekçiler: Sanders "ben sosyalistim" diyor! Ve kazandı!

bu eyalet ön seçiminin ardından da "siyasi devrimi başlattık" diyor! Önemli olan Sanders'ın gerçekten sosyalist olup olmadığı değil. Elbette ikisi de doğru değil bunları! Ama Amerika'da kendine sosyalist diyen bir adayın Demokrat Parti'nin tabanının, en başta gençlerin, ama aynı zamanda öteki kuşakların yarısının oyunu alması! Amerika'da kimsenin sosyalizm ile komünizmi ayırmaz. Ve büyük çoğunluğun komünizm ve sosyalizm konusunda beyni yıkanmıştır, nefret konusudur bunlar! Peki, programı ne Sanders'ın? Wall Street'in iktidara saldırmak. Büyük sermayeyi vergilendirerek son derece bozulmuş olan gelir bölüşümünü düzeltmek. Aşgari ücreti her eyalette saati 15 dolara yükseltmeyi vaat ediyor (şimdi ortalama 8-9 dolar). ABD'de hiç olmamış bir şeyi, herkese parasız sağlık hizmetini getireceğini vaat ediyor. Öğrenci kredisi denen borç yükü altında kıvranan gençlere, parasız yüksek öğrenim vaat ediyor. Siyahileri sa-

yunuyor.

Bunları yapar mı, yapabilir mi, seçilebilir mi? Bunların hepsi meşru sorular. Hepsinin cevabı da hemen hemen kesinlikle "hayır". Ama bunlara cevap aramadan önce başka bir soruya cevap vermek gerekiyor. Amerika'ya ne oluyor? Bir solcu nasıl böylesine destek alıyor Amerikan halkından?

Üçüncü Büyük Depresyon, tam da beklediğimiz gibi, Amerikan halkını da sağa ve sola doğru kutuplaştırıyor. O muhteşem 2011 yılı, Arap devriminin, Madrid'in ve Atina'nın yılı, Amerika'da da Wisconsin eyaletindeki kamu emekçileri mücadelesini, ardından "Wall Street'i işgal" hareketini, sonra bu hareketin ABD'nin yaklaşık 50 bölgesine yayılmasını gördü. Geçen seneden bu yana siyahilerin polis tarafından sinekler gibi avlanmasına karşı "Black Lives Matter" ("Siyahilerin Hayatı da Önemlidir") hareketi geliyor. Önemli olan bu! Halkta bir yükseliş var. Sanders ikincil. Gerçek sosyalistlerin görevi, Sanders'ın konumunu da değerlendirecek halktaki bu mücadeleciler ruh durumuyla buluşmak!

Serseri mayın faşizmine karşı tek tabanca düzen solculuğu yürütmek. Ama halktaki bu kıpırtı çok şey vaat ediyor. Yunanistan, İspanya, Portekiz, Britanya, şimdi Amerika. Emekçi halk hareketinin yükselişi 2011'de sokağa başladı, ama başanya ulaşamadı. Şimdi bir süre için parlamenter kanallardan yürüyor, ama yarı kendi yolunu yaratacak. Sosyalist hareket ulusundan uyanırsa!

İtalya'da Ilva işçileri, metal işçisine yakışır bir mücadeleye girişti

İtalyan sanayisinin devlerinden olan ve tüm İtalya'da 15.000'den fazla işçinin çalıştığı çelik fabrikaları bulunan Ilva'da, işçiler işlerini korumak için örnek bir kararlılıkla mücadeleye girişmiş durumdadır. Şirketin merkezi ve en önemli fabrikası, kardeş partimiz PCL (Partito Comunista dei Lavoratori, İşçilerin Komünist Partisi) oldu. PCL öncelikle, işçilerin tercih ettikleri metotlar ne olursa olsun, başta Ilva fabrikasındaki PCL'li işçiler olmak üzere, tüm gücüyle işçilerin yanında olduğunu açıkladı. İşçilerin iş güvencesinin sağlanabilmesi için de "büyük hissedarlara tazminat ödenmesizin, Ilva fabrikalarının işi denetiminde kamulaştırılması"ni çözüm yolu olarak ortaya koydu.

İlk aşamada, yalnızca Cenova'daki fabrika ile sınırlı olan grevin hızla tüm fabrikalara yayılması gerektiğini söyleyen PCL, bunun için özellikle Taranto fabrikasındaki işçilerin de patronun iyisi kötüsü, yerlisi yabancı olmayacağını bir kez daha pratikte görmüş oldular.

Bu tehde Ilva işçilerinin, ilk olarak da Cenova fabrikasındaki işçilerin cevabı kaderlerini kendi ellerine almak için militan bir biçimde mücadeleye atılmak oldu. Önce lastikleri ateşe verip yolları kapattıkları büyük yürüyüşler düzenlediler, ardından İtalya'nın en büyük şehirlerinden olan Cenova'nın belediye binasını işgal ettiler. Bir sonraki adım olarak ise fabrikalarını işgal ettiler. Kendine sağ desin sol desin, İtalya'daki patron partileri beklendiği gibi işçilerin mücadelesinden uzak durdular. Sosyalist partilerin birçoğu ise, işçilerin gözü karalığı onlara fazla gel-

diğinden midir bilinmez, mücadeleyi dışarıdan izlemekle yetindiler. İşçilerin mücadelesinde onlarla beraber olan tek parti, DEYK'in (Dördüncü Enternasyonalin Yeniden Kuruluş Koordinasyonu) İtalya seksiyonu, kardeş partimiz PCL (Partito Comunista dei Lavoratori, İşçilerin Komünist Partisi) oldu. PCL öncelikle, işçilerin tercih ettikleri metotlar ne olursa olsun, başta Ilva fabrikasındaki PCL'li işçiler olmak üzere, tüm gücüyle işçilerin yanında olduğunu açıkladı. İşçilerin iş güvencesinin sağlanabilmesi için de "büyük hissedarlara tazminat ödenmesizin, Ilva fabrikalarının işi denetiminde kamulaştırılması"ni çözüm yolu olarak ortaya koydu.

DİP Budapeşte’de mülteci krizi toplantısında

Rosa Luxemburg Vakfı, Karl Polanyi Küresel Toplumsal Çalışmalar Merkezi ve *Ezmelet* dergisinin 26-27 Şubat tarihlerinde Macaristan’ın başkenti Budapeşte’de düzenlediği “Krizler ve Kurbanlar: Mülteciler, Göçmenler ve Göçmen Karşısı Söylemler” başlıklı konferans, Avrupa’nın pek çok ülkesinden ilerici ve sosyalist aydınları bir araya getirdi. Avrupa emperyalizminin çıkmasında dolaylı veya doğrudan sorumluluk taşıdığı Afganistan, Irak, Libya ve Suriye’deki savaşlardan kaçan mültecileri kabul etmemek için her şeyi yaptığı, Avrupa’da öteden beri önemli bir sorun olan ırkçılık ve yabancı düşmanlığının mülteci akınlarının ertesinde iyice yükseldiği bir dönemde toplanan konferansta mülteci krizinin güncel durumuna ve ilerici yoldan çözümüne ilişkin bakış açıları tartışıldı.

Konferansın ilk gününde Burhan Qurbanı’nın yönetmenliğini yaptığı, 1992’de Almanya’nın Rostock kentinde ırkçı-faşist grupların mültecilere karşı giriştikleri saldırıları konu alan *Wir sind jung. Wir sind stark* (Biz genciz, biz güçlüyüz) filmi gösterildi ve ardından

bir panel düzenlendi. Bu panelde Doğu Avrupa’daki bürokratik işçi devletlerinin 1989’da yıkılmasının ardından artan işsizliğin ve güvencesiz çalışma koşullarının yabancı düşmanlığı ile bağlantısı üzerinde duruldu. Milyonlarca Doğu Avrupalının Batı Avrupa ülkelerinde göçmen işçilik yaptığı ve yabancı düşmanlığının kendilerinin de zarar gördüğü ortaya kondu. Ancak, sendikaların ve solun göçmen işçilerin örgütlemekte başarısız olması nedeniyle Doğu Avrupalı göçmen işçilerin özellikle Ortadoğu ve İslam ülkelerinden gelen işçileri emek piyasasında kendilerine rakip olarak gördüğü ve onlara karşı ırkçı önyargılar beslediği ifade edildi.

Konferansın ikinci gününde “Küresel ve Tarihsel Perspektiflerden Günümüzdeki Mülteci Krizi” ve “Siyasi Eleştiri ve Siyasi Gelişmeler”, “Ulusal Perspektiflerden Günümüzdeki Mülteci Krizi” ve “Yerliler, Yabancılar ve Bağlımlar” başlıklı dört ayrı panel yapıldı. Birinci panelde Doğu Avrupa ülkelerinin ekonomik olarak Batı’ya bağımlı durumda olduğu, milyonlarca insanın Batı’da göçmen işçi

olarak çalışan akrabalarının her ay gönderdiği paralar sayesinde yaşamını sürdürdüğü belirtildi. Doğu Avrupa’da yabancı düşmanlığının son dönemde yükselmesi-nin önemli nedenlerinden birinin Batı Avrupa’daki işgücü piyasasında Doğu Avrupalılar ve Avrupa dışından gelen göçmen işçiler arasındaki rekabet olduğu vurgulandı. Sendikaların ve solun bu iki grubu sınıf çıkarları temelinde birleştirmekte yetersiz kaldığı vurgulandı.

İkinci panelde söz alan Yunanistan’daki kardeş partimiz EEK’in lideri Savas Mihail-Matrine rakip olarak dünya ekonomik krizi ile Ortadoğu ve Kuzey Afrika bölgesinde yaşanan savaşların ve artan mülteci sorununun doğrudan ilişkili olduğuna, Avrupa emperyalist devletlerin mültecilere yaptığı dışlayıcı-ırkçı muamelelerin 1930’lu ve 1940’lı yıllarda Avrupa’da Yahudilere yapılan muamele ile çarpıcı benzerlikler taşıdığına işaret etti. Bir yandan Avrupa kalesi yabancıları içeriye almamak üzere tahkim edilirken, diğer yandan kriz nedeniyle çatırdayan AB’de milliyetçi-merkezkaç güçlerin yükseldiğini, pek çok AB üyesi devletin kendi sınırlarını askeri yığınak yaparak, mültecilere karşı kale gibi korumaya çalıştığını ifade etti. Yoğunlaşan savaşların ve şiddetlenen mülteci krizinin tek gerçekçi çözümünün yerli-yabancı-mülteci ayrımı yapmaksızın tüm işçilerin birlik ve mücadelesinde yattığını ifade etti.

Son panelde yerel halk ile mülteciler arasındaki ilişkilerle ilişkin sunumlar yapıldı. Yoğun mülteci akınına sahne olan Yunanistan’ın Midilli adasına ilişkin yapılan sunumda adanın 1920’lerin başında Türkiye’den ayrılmak zorunda kalan çok sayıda insana ev sahipliği yaptığı, yerli halkın ortak hafızasında mülteci-göçmenlik

deneyiminin önemli yer tuttuğu, bu nedenle yerel halkın önemli bölümünün mültecilere dostça davrandığı anlatıldı. Faşist Altın Şafak örgütünün mültecilere saldırdığı ama halkın önemli bölümünün bu saldırıları onaylamadığı ve mültecileri savunduğu belirtildi.

Konferansta Devrimci İşçi Partisi’nin mülteci krizine ilişkin yaklaşımı da açıklandı. Ulusal perspektifler konulu üçüncü panelde söz alan yoldaşımız, AKP hükümetinin Suriye politikasının şiddetlenen mülteci krizindeki sorumluluğunu ortaya koyan bir konuşma yaptı. AKP’nin yeni-Osmanlı, mezhepçi ve maceracı politikası nedeniyle Suriye’deki iç savaş şiddetlendiren ana aktörlerden birisi olduğunu tespit etti. Suriye rejiminin kısa sürede yıkılacağına zanneden AKP’nin bir yandan silahlı İslamcı gruplara destek verirken diğer yandan mültecileri Türkiye’ye çağırıldığını, artan mülteci akınını Batılı emperyalistleri ve Birleşmiş Milletler örgütünü rejime karşı (Libya’da Kaddafi’ye karşı yapılan benzer) bir askeri müdahaleye kışkırtmak için kullandığını ortaya koydu. Rejimin düşmemesinin bu hesapları boşa çıkardığını, şiddetlenen iç savaş nedeniyle mülteci akınlarının giderek arttığını ve resmi rakamlara göre hâlen 2,6 milyondan fazla Suriyeli mültecinin bulunduğu Türkiye’nin dünyanın en büyük mülteci kampı haline geldiğini belirtti. Türkiye’nin Avrupa dışındaki coğrafyalarından gelenlere mülteci statüsü tanımadığını, bu nedenle gelen Suriyelilerin en temel hak-

lardan mahrum olduğunu kaydetti. Mültecilerin %90’ının kamplar dışında, sefil koşullarda yaşadığını, işsizlikle boğuştuğunu ve çok düşük ücretlerle çalışmak zorunda kaldığını ifade eden yoldaşımız, bu nedenle içerdiği tüm zorluklara ve tehlikelere rağmen çok sayıda mültecinin Avrupa’ya gitmeye çalıştığını belirtti. Büyüyen mülteci sorununun AKP hükümetinin en büyük fiyaskosu hâline geldiği bir dönemde Avrupa’da yükselen mülteci karşıtı dalganın onun yardımına yettiğini belirtti. Tayyip Erdoğan ile Avrupa Komisyonu başkanı Jean-Claude Juncker’in basına sızan görüşme tutanaklarının da açıkça kanıtlağı gibi, Türk devletinin AB’yi yeni göçmen dalgaları ile tehdit ederek tavizler koparmaya yöneldiğini, bu sayede AKP hükümetinin uluslararası alanda yerlerde sürünen prestijinin biraz olsun artmasının sağlanmaya çalışıldığını ifade etti. AB emperyalizminin mülteci dalgalarının önünü keserek Türkiye’nin dünyanın en büyük mülteci kampı statüsünün mültecilere dostça davrandığı anlatıldı. Faşist Altın Şafak örgütünün mültecilere saldırdığı ama halkın önemli bölümünün bu saldırıları onaylamadığı ve mültecileri savunduğu belirtildi.

Konferansta Devrimci İşçi Partisi’nin mülteci krizine ilişkin yaklaşımı da açıklandı. Ulusal perspektifler konulu üçüncü panelde söz alan yoldaşımız, AKP hükümetinin Suriye politikasının şiddetlenen mülteci krizindeki sorumluluğunu ortaya koyan bir konuşma yaptı. AKP’nin yeni-Osmanlı, mezhepçi ve maceracı politikası nedeniyle Suriye’deki iç savaş şiddetlendiren ana aktörlerden birisi olduğunu tespit etti. Suriye rejiminin kısa sürede yıkılacağına zanneden AKP’nin bir yandan silahlı İslamcı gruplara destek verirken diğer yandan mültecileri Türkiye’ye çağırıldığını, artan mülteci akınını Batılı emperyalistleri ve Birleşmiş Milletler örgütünü rejime karşı (Libya’da Kaddafi’ye karşı yapılan benzer) bir askeri müdahaleye kışkırtmak için kullandığını ortaya koydu. Rejimin düşmemesinin bu hesapları boşa çıkardığını, şiddetlenen iç savaş nedeniyle mülteci akınlarının giderek arttığını ve resmi rakamlara göre hâlen 2,6 milyondan fazla Suriyeli mültecinin bulunduğu Türkiye’nin dünyanın en büyük mülteci kampı haline geldiğini belirtti. Türkiye’nin Avrupa dışındaki coğrafyalarından gelenlere mülteci statüsü tanımadığını, bu nedenle gelen Suriyelilerin en temel hak-

Gençlik mücadelesi

İTÜ’de mezhepçi çetelere yer yok!

29 Şubat Pazartesi günü İstanbul Teknik Üniversitesi Ayazağa Kampüsü yemekhanesinde “İTÜ’de cihatçı, gerici çetelere yer yok” afişlerini asan öğrencilere, İTÜ Beyan adlı mezhepçi grup müdahale etmek istemiştir. Çıkan tartışmada mezhepçilerden

birisi “Ahrar-uş Şam onurumuzdur” diye bağırarak Suriye’de katliamlar yapan bu insanlık düşmanı mezhepçi çeteyi savunduğunu açıkça ifade etmiştir.

Öğlen yaşanan bu olayın ardından üniversitede toplanan öğrenciler, öğleden sonra yapılacak

olan ve İTÜ Beyan grubunun düzenleyicileri arasında yer aldığı “28 Şubat’tan Bugüne Türkiye’de Değişim Süreci ve Üniversiteler” etkinliğini protesto etme kararı almış ve etkinliğin yapılacağı Kimya Metalurji Binası önüne doğru yürüyüşe geçmiştir. “Üniversiteler Ahrar’a mezar olacak!” sloganlarıyla yürüyen öğrencilerin önü çevik kuvvet polisleri tarafından kesilmiştir. Bu esnada mezhepçilerden biri, öğrencilere saldırı girişiminde bulunmuş ve öğrenciler de kendilerini savunmuştur. Çıkan arbedeye polis de dâhil olmuş, plastik mermilerle ve ses bombasıyla öğrencilere saldırmıştır.

Rektör, polis ve Ahrar-uş Şam ittifakı

Tablo açık ve nettir. 28 Şubat askeri müdahalesi bahane edilerek bir etkinlik yapılmak isteniyor. Düzenleyicileri arasında “Ahrar-

uş Şam onurumuzdur” diye bağırarak Suriye’de katliamlar yapan bu insanlık düşmanı mezhepçi çeteyi savunduğunu açıkça ifade etmiştir.

Öğlen yaşanan bu olayın ardından üniversitede toplanan öğrenciler, öğleden sonra yapılacak

Üniversitelerde çetelere yer yok!

Son zamanlarda Ahrar-uş Şam’ı destekleyen İTÜ Beyan’ın

yanında, internet sitesinde El Kaide’ye bağlı El Nusra’ya güzellmeler yapan İttihad-ı İslâm gibi çetelere de İTÜ’de türemiş durumda. Bu çeteler cihat adı altında yanı başımızdaki Suriye’de mezhepçi katliamlar yapmakta, El Nusra başta olmak üzere Rojava ve Suriye’nin diğer bölgelerinde saldırılar düzenlemekteler. Suriye’ye savaşta, kandan, katliamdan başka hiçbir şey getirmeyen bu çetelerin İTÜ’de ne vaat ettiği ortadadır! Üstelik bu ve benzeri olaylar sadece İTÜ’de yaşanmıyor. Yakın zamanda İstanbul Üniversitesi’nde ve ODTÜ’de de mezhepçi ve tekfirci çetelerin saldırıları yaşanmıştı. Yaşanan tüm saldırılara karşı Devrimci İşçi Partili Öğrenciler olarak bizler, üniversitemizi mezhepçi ve tekfirci çetelere karşı savunmaya devam edeceğiz.

Devrimci İşçi Partili Öğrenciler

ODTÜ’den safları sıklaştırma çağrısı

Geçtiğimiz dönem tüm Türkiye’de olduğu gibi üniversitelerde de mücadeleyle geçti. 10 Ekim katliamının ardından 1 Kasım’da “oylama” ile başa geçen hükümet, mevcut durumda en güçlü muhalefet odağı haline gelen üniversite bileşenlerine karşı topyekûn bir taarruza girişti. Akdeniz ve Anadolu Üniversitelerinde polis saldırısı, Ege Üniversitesinde rektörlüğün bir baskı aracı olarak giriş kapılarında turme sistemi getirmesi, Cebece’de eli palallaların kapıdan öğrencileri tehdidi, İÜ ve İTÜ’de mezhepçi çetelerin, polis ve ÖGB’nin saldırıları ve Hacettepe’ye yapılan sopalı faşist saldırıyı içeren bir taarruzdu bu.

Faşistlerini sahaya süremedikleri zaman tekfirci mezhepçi örgütleri zaman zaman tekfirci mezhepçi örgütlenmeler ile kampüslerle girmeye çalışıyorlar. ODTÜ’de yaşanan olay da tam olarak buydu. Mesela, ibadet alanlarına veya ibadet eden öğrencilere saldırı olarak yandaş TV kanallarında yer buldu, toplumdaki infial yaratılmaya çalışıldı. AKP milletvekili Aydın Ünal “Cizre’ye Sur’a nasıl girildiyse ODTÜ’ye de öyle gireriz” diyerek Orta Doğu’yu Ortadoğu olarak görüp tankla topkula girilebileceğini ilan etti. Melih Gökçek’in oğlu Osman Gökçek ise kendi televizyonunda olayda bulunanların isimlerini sayarak “sözde” teşhirde bulundu. Kendisinden olmayanı kâfir ilan eden bir zihniyetten daha farklı ne bekleyebirdik ki?

Peki, gerçek neydi? Odtü Mesicit Topluluğu adı altında toplanan mezhepçi ve tekfirci öğrencilerin mesicitleri örgütlenme alanı olarak kullandıklarını, buralarda İHH ve benzeri vakıflar aracılığıyla Suriye’de savaşan DAİŞ ve El-Nusra’ya “insani yardım” adı altında yardım topladıklarını ve dışarıdan da getirdikleri kişilerle mesicite yaptıkları fıkı(!) derslerinde insanlara siyasal İslam propagandası yaptıklarını her serferinde söyledik. Ancak bunca yalanları arasında bir doğru var ki altını çizmemiz gerekiyor: evet bir kişi darp edildi! Ama bu kişi olay sırasında ibadetini yapan ve buranın siyasal örgütlenme alanı olarak kullanılmayacağını yüzlerine söyleyen bir asistandı! ODTÜ’de ibadet özgürlüğü öğrencilerin ve emekçilerin koruması altındadır. Ama bizler, Devrimci İşçi Partili Öğrenciler olarak kampüslerde, mezhepçi tekfirciler ve hükümetin üniversiteleri içeriden ve dışarıdan kuşatma girişimlerine karşı mücadele ediyoruz.

Erdogan ve AKP, JÖH’ü, PÖH’ü, Esedullah Timi ve Kürt Hizbullahı ile katliam peşinde kosa tahammül edemezlerdi. Gayet naif bir şekilde çatışmaların durmasını ve insan hakları ihlallerinin bitmesini isteyen “Barış İçin Akademisyenler” bildirisine imza atan 1128 akademisyen için bir linç kampanyası başlatıldı. Akademisyenler

“müstemleke” ya da “hain” olarak itham edildi. Öğrenciler olarak ODTÜ’de, Eğitim Sen üyesi emekçilerle birlikte bakış gören akademisyenlerin yanında olduğumuzu açıkladık. Bunun üzerine okulda en çok kullamlan yollardan olan yemekhane yoluna gece yarısı “PÖH burada” yazılması yapıldı. Bu tehditler bizi korkutamaz. Unutmasınlar ki Vietnam kasabı Kommer’in arabası burada yakıldı, başbakanlık döneminde Erdoğan kendi biber gazını soluyarak kovuldu. Gökçek’in rant yoluna karşı burada mücadele edildi. ODTÜ öğrencisi ve emekçileri kolay kolay sinmez.

Siyasal iktidar ve onun temsilcisi YÖK, üniversitelerde “burası benim” imajını vermeye çalışıyor. Bizler gençliğiz, geleceğiz. Nitelikli, parasız, bilimsel, laik, anadilinde eğitim istedik diye soruşturma geçirip baskı görsük de geri durmayız. Okullardaki ibadet alanlarının dini kullanılarak başımıza çarpar ören siyasal İslam’ın yuvaları olmasına izin vermiyoruz. Özgür ve demokratik üniversite talebimizi, Özgür Emekçiler Üniversitemize olan ihtiyacı her koşulda ifade etmekten vazgeçmeyiz. Biz üniversite öğrencileri ve birlikte durduğumuz diğer üniversite bileşenleri, bütün bu baskı ortamına karşı durabilmenin ancak örgütlü mücadelesi ile mümkün olacağını biliyoruz. Zaman umutsuzluğa düşme zamanı değildir. Zaman safları sıklaştırma zamanıdır!

Eskişehir’de ÖGB ve polis saldırıyor, üniversiteler direniyor!

Anadolu Üniversitesi 2015-2016 yılı için The Times Higher Education’ın yaptığı sıralamada dünyanın en iyi 800 üniversitesi içerisinde yer alırken, Türkiye’den bu sıralamaya giren üniversitelerin arasında 7. sırada yer aldı. Türkiye’deki üniversitelerin arasında bir değer olarak gösterilen Anadolu Üniversitesi 2015-2016 eğitim yılında, aynı zamanda üniversite öğrencilerinin astıkları afişlere Özel Güvenlik Birimleri (ÖGB) ve polislin yaptığı saldırılarla öne çıkıyor.

10 Ekim Ankara katliamından sonra üniversitede daha öfkeli çıkan sesleri bastırmak isteyen rektör Naci Gündoğan üniversiteyi siyaset yapmanın yasak olduğu talimatı ile ÖGB’yi, okul başlantılı kulüp ve topluluklarının dışındaki tüm çalışmalarını kaldırıyor. ÖGB’nin gücünün yetmediği yerde çevik kuvvet polislerinin de işbirliği ile öğrencilere saldırılıyor ve öğrenciler darp edilerek gözaltına alınmak isteniyor. Günlerce okul içerisinde yer alan çevik kuvvet polisleriyle üniversite, adeta bir karakola çevriliyor.

Ali İsmail’in katili olan Eskişehir Valisi Güngör Azim Tuna’nın davetlisi olduğu etkinliklerin Anadolu Üniversitesi’nde yapıldığına şahit olmak ÖGB-Polis işbirliğinin nereden kaynaklandığını da anlamamızı sağlıyor. Polislerin karakola çevirdiği üniversitemizde ÖGB’nin polislerden aldığı güçle üniversitedeki öğrencilere büyük bir hırsla saldırırken, bayılan öğrencilere yerde vurmaya devam ettiği dahî görüldü!

Her afiş gördüğünde saldırma refleksinde olan ÖGB, üniversitedeki taşeron işçilere yönelik hazırlanan afişlere de altında parti ismi olduğu gerekçesiyle saldırıyor. Üniversitedeki taşeron işçilerin örgütlenmelerinin önüne geçmek için işçilere karşı kurulan baskı da söylenen yalan oldu da artmış durumda. Taşerona karşı yapılan çalışmalar engellenerek öğrenciler ve işçiler arasındaki bağ kesilmek isteniyor.

Yapılan saldırılara karşı öğrenciler olarak kendimizi savunmaya, afişlerimizi asmaya, masalarımızı açmaya ve bildirilerimizi dağıtmaya devam ediyoruz. Faktülerde ve kampüslerde devam eden mücadelemler kazanacak ve tüm kampüslere bu mücadeleyi yayaçağız!

Anadolu Üniversitesi Edebiyat Fakültesi’nde okuyan bir öğrenci

Haklarımızı, canımızı, geleceğimizi savunmak için meydanları boş bırakmıyoruz, hesap soruyoruz!

Haklarımızı, geleceğimizi, bedenimizi, canımızı savunabilmek için erkek egemenliğini de kadının ezilmesinden çıkarı olan kapitalizmi de hedef almak gerek. O hâlde bu mücadelenin en önüne erkek egemenliğinden de kapitalizmden de hiçbir çıkarı olmayan emekçi kadınlar geçmelidir. Fabrikalardan, işyerlerinden, mahallerden çıkıp kadınları eve hapsedmeye çalışan tüm politikalara karşı kadınlar, işyerlerini de sokakları da terk etmeyeceğini, hesap soracağını ve taleplerini haykırmalıdır.

AKP'nin son "müjde"si: esnek çalışma ve kiralık işçilik

Biz her kadına güvenceli iş, her işyerine kreş derken hükümet "evdeki işler yetmiyor mu", "kadınlar iş aradığı için işsizlik yüksek" diyerek kadınları iyice hayattan kopartıp evlere hapsedmek istiyor. Son olarak 29 Ocak'ta apar topar meclisten geçirdikleri torba yasa ise kadınlara analık izni kisvesi altında esnek çalışmayı, kiralık işçiliği dayatıyor. Kadınlar daha çok çocuk yaparak "vatani görevlerini" yerine getirsinler diye doğum sonrası, çocuk sayısına göre artan gün sayısı belli bir süre yarı zamanlı çalışma hakkı tanıyor. Yarı zamanlı çalışan kadının yerine ise izin bitene kadar kiralık işçi çalıştırılacak. Kiralık işçilerin de esas olarak kadın işçilerinden oluşacağını tahmin etmek güç değil. İşyerlerine kreş açmak yerine, çocuk bakımını tartışmasız kadının üzerine yıkıp kadını eve gönderiyorlar. Biz eşit işe eşit ücret isterken, erkekler için de kadınlarla eşit süreli devredilemez babalık izni isterken erkek egemen kapitalist sistem kadını iyice yedek iş gücü konumuna, ikincil bir pozisyona itiyor.

Çalışma yaşamında kalabilen kadınlar için ise sorunlar yeni bir boyut kazanıyor. Ev işlerinin, yaşlı ve çocuk bakımının tamamen kadının görevi olarak pekiştirilmesiyle kadın, işten eve geldiğinde ikinci bir vardiyaya başlıyor. Bu işlerin toplumsal kolektif bir işbölümü ile yapılması gerekirken, kadınlar tarafından ücretsiz olarak yapılması kapitalist sistem için büyük nimet. Ne kreş ve bakımevleri için, ne de işçileri beslemek için kaynak ayırmak zorunda kalmıyor. Kadınların esnek çalışmasıyla, aynı işi yapmasına rağmen erkeklerle göre daha düşük

ücret almasıyla, ev işlerini ücretsiz yapmasıyla kapitalist sistem muazzam bir avantaj sağlıyor. Bu nedenle erkek egemenliği en çok onun işine geliyor.

Savaşa karşı da emekçi kadınlar en önde mücadeleye!

Savaşta da en büyük zulmü kadınlar görüyor. Savaş kadınları sadece öldürmüyor, bir de üstü-

canını ortaya koyan kadınlarla, bugün Artvin'de onlar gibi hende kazan, barikatların en önünde direnen kadınlarla gücümüzü görüyoruz! Barbar DAİŞ çetelerine ve Cizre'den Sur'a Nusaybin'den İdil'e devletin operasyonlarına karşı öz savunmayı yükselten kadınları selamlıyoruz! Barış istemek yetmez, tekfirci mezhepçi barbarlar, AKP gibi erkek egemen iktidarlar ve emperyalizm yenilmeden savaşlar bitmez!

mine durumu anlatıyor. Fakat Çarşamba gününe kadar öğretmenin hiçbir şey olmamış gibi rahatça okula gelip gitmesine dayanamamış aynı gece yaşamına son veriyor. Bu hikâye çok alışıldık, bizi şaşırtmıyor. Ne öğretmen derhal okuldan uzaklaştırılıp tutuklanıyor ne de öğrenciyeye tıbbi ve psikolojik bir destek sağlanıyor... Tek yaptıkları üstünü örtmek. Ülkede vakaların ezici bir çoğunluğunun bu şekilde sonlanması, her olayın

söylemleriyle, tahrik ve iyi hâl indirimleriyle, koruma kararı altındaki kadınları koru(ya)mamasıyla bu şiddeti daha da körüklüyor. O hâlde biz kadınlar, bir kişi daha eksilmemek için şiddetin yaşandığı anda müdahale etmek, yaşamımızı ve bedenimizi savunmak ve kendimizi daha güçlü hissetmek için kendi savunmamızı kendimiz kolektif bir biçimde yapmalıyız.

Haklarımızı, geleceğimizi, bedenimizi, canımızı savunabilmek için erkek egemenliğini de kadının ezilmesinden çıkarı olan kapitalizmi de hedef almak gerek. O hâlde bu mücadelenin en önüne erkek egemenliğinden de kapitalizmden de hiçbir çıkarı olmayan emekçi kadınlar geçmelidir. Fabrikalardan, işyerlerinden, mahallerden çıkıp kadınları eve hapsedmeye çalışan tüm politikalara karşı kadınlar, işyerlerini de sokakları da terk etmeyeceğini, hesap soracağını ve taleplerini haykırmalıdır.

Geçici işlerde, güvencesiz, düşük ücretlere ve esnek çalışmaya hayır! Sigortalı, sendikali, güvenceli, tam zamanlı istihdam hakkımız! Eşit işe eşit ücret!

Çocukların bakımı sadece kadının omuzlarına yüklenemez! Kadınlarla eşit süreli, ücretli ve devredilemez babalık izni! Her işyerine kreş!

Barış istemek yetmez, tekfirci mezhepçi barbarlar, AKP gibi erkek egemen iktidarlar ve emperyalizm yenilmeden savaşlar bitmez! Savaşa karşı da emekçi kadınlar en öne!

Kadınlara karşı taciz, tecavüz, cinayet suçlarını işleyenlerde iyi hâl ve tahrik indirimlerine son verilsin! Kadınlara yönelik suçlara ağırlaştırılmış caydırıcı cezalar uygulansın!

Erkek şiddetine karşı kadınların yönetimi altında öz savunma örgütlenmeleri kuralım!

ne öldürdüğü kadınların bedenini sokak ortasında çıırçıplak teşhir ediyor, aşağılıyor, başka kadınlara onun üzerinden gözdağı veriyor. Bugün emperyalizmin ve AKP de dâhil olmak üzere Ortadoğu'nun tüm gerici iktidarlarının politikaları sonucunda Ortadoğu'da kadınların köle pazarlarında satıldığı, cariye yapıldığı bir barbarlığın içine sürüklenmiş durumdayız. Barbar DAİŞ çetelerinden kaçıp Türkiye'ye sığınan kadınlar da daha önce defalarca ortaya çıktığı gibi Türkiye'de tacize uğruyor, fuhuşa zorlanıyor. Bu barbarlığın tam orta yerinde ise yine kadınların direnişini görüyoruz! Cizre'den Sur'a, Kobani'den Filistin'e evini, yurdunu talancılara karşı koruyan,

Kadınlar erkek egemen kapitalist sistemde güvende olamaz!

Sadece savaş bölgelerinde değil her yerde her gün canımızdan can kopuyor. İçimizden bir kadını daha kurban veriyoruz erkek egemenliğine, o da bildiğimiz kadarıyla. Sayısız kadın ise her gün şiddete, tacize, tecavüze maruz kalıyor. Devlet ise bunları engelliyici tedbirleri almak şöyle dursun, kendi himayesindeki çocukları, kadınları dahi yurtlarda, okullarda, cezaevlerinde tecavüzden koruyamıyor ya da korumayı tercih etmiyor. Kayseri'de bir pazar günü etüt bitiminde matematik öğretmeni tarafından tecavüze uğrayan lise öğrencisi Cansel, okul yöneti-

ardından hükümet yetkililerinin kadın düşmanı söylemleri, verilen mahkeme kararları, çıkan yasalar, hepsi kadınları bir yandan toplumsal yaşamın dışına iterken her gün biraz daha ölüme yaklaştırıyor.

Öyleyse mücadeleye! Şiddete karşı öz savunma örgütleri kuralım!

Yaşam hakkımız için, güvenliğimiz için bu düzene güvenceli değiliz. Devrimci İşçi Partisi, geçtiğimiz yıl Özgecan Arslan'ın vahşice öldürülmesinin ardından erkek şiddetine karşı somut bir adım olarak kadınların öz savunma örgütlenmeleri kurmalarını savunuyor. Devlet erkek şiddetini engellemek yerine kadın düşmanı

Kadını toplumsal yaşamdan ayırmanın yeni yolu: pembe taksit

Şubat ayında Sivas'ta pembe bir taksit dolaşmaya başladı. Şoförü kadın olan bu taksit saat 20:00'ye kadar yalnızca kadınları ve aileleri taşıyor.

Uygulama "kadını toplumdandan nasıl soyutlarız?" sorusunun cevabı gibi. Neresinden baksak elimizde kalıyor. Renkleri ayırmaya başladılar önce. Kadının rengi pembe(!) dolayısıyla taksitleri de pembe

olacak. Kadınlar, şoförü yine kadın olan taksite binecekler ki şiddete, cinsel istismara mahal vermesinler. Çünkü şiddetin, tacizin, tecavüzün asıl kaynağı kadınlar(!). Taksit saat 20:00'ye kadar hizmet verecek çünkü saat 20:00'den sonra kadın sokaka çıkamaz, çıkmamalı(!).

Ne kadınların rengi pembe ne sorunun kaynağı kadınlar ne de korunmaya muhtaç var-

lıklar! Erkek egemen kapitalist sistemin kadınlara uyguladığı baskıların çözümü diye yaratıkları çözümlerde hep kadınlar başka baskı biçimleri ile karşı karşıya kalıyor. Hükümetler gerek istihdam yasalarıyla gerek sosyal hayata dair getirdikleri bu tür uygulamalarla çözümü hep kadınları eve kapatmakta buldular. Kadını eve kapatınca her şey güllük gülistanlık ola-

cak sandılar. Hayır, erkek egemen kapitalist sistem son bulana dek kadınların karşı karşıya kaldığı sorunların tamamının nihai olarak çözülmesi mümkün olmayacak! O sorunların çözümü de kadınlara cinsiyetçi roller biçen erkeklerin değil, emekçi kadınların elleriyle, onun öncülüğünde kadınların mücadelesi ile gelecek!

"Mini etek giymeseymiş",

"o saatte sokakta ne işi varmış" anlayışının ürünü olan pembe taksitlere de daha önce gündeme gelen pembe otobüslere de binmeyeceğiz. Gece gündüz, bugün yarın fabrikaları da, işyerlerini de, sokakları da, alanları da terk etmeyeceğiz! Erkek egemen kapitalist sistemi silene dek yılmadan mücadelemize devam edeceğiz!